

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
15

Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ένα μεγάλο κοπάδι από άγριους γορίλλες φτάνει με επιθετικές διαθέσεις στη σπηλιά του Ταρζάν.

Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΑ ΘΗΡΙΑ
ΜΕ ΤΑ ΡΟΠΑΛΑ

Του ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Βρισκόμαστε στη σπηλιά του Άρχοντα της Ζούγκλας, λίγο πριν ξημερώση...

Ο Ταρζάν έχει ξυπνήσει κ' η Χουχού του σερβίρει το πρωινό του ρόφημα: "Ένα ροδοψημένο κρύο μπουτί από ζαρκάδι, τρεις πέρδικες ψητές, δυο φασιανούς της σούθλας, ξξη αυγά στρουθοκαμήλου βραστά και μελάτα, μιά μεγάλη κηρήθρα άγριομελισσιού, μερικές καρύδες σαν καρπούζια και διάφορα άλλα φρούτα!

— Καλέ αφέντη μου, δεν ξ-

χω τίποτ' άλλο απ' αυτά να σου φέρω... Πέρασε, όπως - όπως, τώρα και κατά τις δέκα που θα κολατσίσης, περιδρομιάζεις καλύτερα. Με συγχωρείτε κιόλας!

Ξαφνικά πολλά κι άγρια εύρλιαχτά θηρίων φτάνουν στ' αυτιά τους και το πανδαιμόνιο αυτό πλησιάζει σιγά - σιγά προς το μέρος που βρίσκεται η σπηλιά...

Η λεπτεπίλεπτη μὰ χοντροκαμωμένη πυγμαία τρομάζει άφάνταστα! Μιά καρύδα ξέχει

λη από νερό, ξεφεύγει απ' τὰ χέρια της και λούζει πατόκορφα τὸν Ταρζάν. Ἐκείνος τὴ σπρώχνει μὲ θυμὸ καὶ ἀγανάκτησι:

— Γκρεμοτσακίσου, τῆς φωνάζει. Χάσου απ' τὰ μάτια μου.

— Καλὰ ντέεεε! τοῦ κάνει ἡ Χουχού. Τὰ λάθη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι. Πὲς πὼς ἔβρεξε κ' ἦσανε χωρὶς ὀμπρέλλα! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Τὸ ποδοβολητὸ καὶ τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν θηρίων ἔχουν φτάσει τώρα πολὺ κοντά.

— Κάποιο μεγάλο κοπάδι ἀπὸ γορίλλες ἔρχεται κατὰ δῶ, μουρμουρίζει ἀνήσυχος ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Ταυτόχρονα σπρώχνει τὴν πυγμαία πρὸς τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς:

— Φύγε, τῆς λέει ἐπιτακτικά. Τὰ θηρία ἔρχονται γιὰ μένα... Τρέξε ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖς στὸ βουνὸ τοῦ Γκαούρ. Καὶ πέσ' του πὼς ὁ Ταρζάν κινδυνεύει...

Ἡ μελιστάλακτη Χουχού τὸ βάζει ἀμέσως στὰ πόδια. Βγαίνει απ' τὴ σπηλιά καὶ παίρνοντας ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀπ' αὐτὴν ποῦ ἔχουν οἱ γορίλλες, τραβάει γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό... Καθὼς προχωρεῖ μουρμουρίζει ἱκανοποιημένη:

— Καλύτερα!... Εὐκαιρία νὰ δῶ καὶ τὸν Ποκοπικάρο μου!

Καὶ προσθέτει χαμηλώνοντας τὰ μενεξεδένια τῆς βλέφαρα:

— Ὑστερα αὐτοὶ οἱ γορίλ-

λάδες εἶναι πολὺ ρωμαντικοὶ ἄνδρες! Ἔτσι ὁμορφη καὶ σαγηνευτικὴ ποῦ εἶμαι, μπορεῖ νὰ μὲ συμπαθήσουνε κι ἄιντε νὰ ξεμπλέξης μαζί τους. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

Στὸ μεταξύ ὁ Ταρζάν ἔχει βγῆ στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς καὶ περιμένει τὰ θηρία σφίγγοντας τὴ λαβὴ τοῦ μαχαίριου του.

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς ἔνα κοπάδι ἀπὸ γορίλλες ποῦ κρατᾶνε στὰ χέρια τους ρόπαλα ἀπὸ χοντρά κλαδιά δέντρων, φτάνουν μπροστὰ στὴ σπηλιά. Καὶ οὐρλιάζοντας ἀπαίσια σηκώνουν τὰ ρόπαλα καὶ χύνονται νὰ τὸν χτυπήσουν.

Τὰ θηρία εἶναι πολλὰ κι ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μονάχος του. Δὲν δειλιάζει βέβαια, μὰ ἡ λογικὴ τοῦ λέει πὼς δὲν πρέπει νὰ σταθῇ ἐκεῖ καὶ νὰ δώσῃ μάχη μαζί τους...

Ἔτσι, ξαναπαίνει γρήγορα στὴ σπηλιά καὶ κλείνει μὲ βιάσι τὴ βαρειά ξυλένια ἀμπάρα τῆς. Εἶναι τόσο χοντρή καὶ γερὴ ποῦ οὔτε ἐλέφαντας δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴ σπᾶσῃ.

Οἱ γορίλλες σπρώχνουν καὶ χτυπᾶνε τὴν ἀμπάρα ἀπ' ἔξω μὲ λύσσα καὶ μανία. Πασχίζουν μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴ ρίξουν γιὰ νὰ χυθοῦν μέσα καὶ νὰ σπαράξουν τὸ μισητὸ λευκὸ ἄνθρωπο. Μὰ τίποτα δὲν καταφέρνουν. Ὅλες οἱ προσπάθειές τους πηγαίνουν χαμένες...

ΤΟ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟ ΓΟΡΙΛΛΑΚΙ

Ὁ Ταρζάν εἶχε βγῆ τὴν προηγούμενη μέρα κυνηγί μὲ τὸ τό

Ξο καὶ τὶς σαίτες τοῦ Τρεῖς δολόκληρες μέρες εἶχε νὰ φάη κρέας.

— Χουχού, εἶπε στὴ μαύρη πυγμαία. Μάζεψε ξύλα κι ἄναψε φωτιά. Ἐγὼ πάω νὰ χτυπήσω κανένα ζαρκάδι.

Καὶ ξεκινάει... Τριγυρίζει στὴν ἄγρια Ζούγκλα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὥσπου τέλος φτάνει σὲ μιὰ μικρὴ πηγὴ πού μαζεύονται τὰ ζαρκάδια γιὰ νὰ ξεδιψάσουν...

Κρύβεται πίσω ἀπ' ἓνα μικρὸ θάμνο καὶ παραμονεύει μὲ τὴ σαίτα ἑτοιμὴ πάνω στὸ μισοτεντωμένο τόξο του.

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς ἔνα καλοθρεμμένο ζαρκάδι φτάνει καὶ σκύβει νὰ πιῇ νερό. Ἀμέσως ὁμως ξαφνιαίνεται καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια. Ὁ Ταρζάν

πού εἶχε τεντώσει τὸ τόξο του κ' ἦταν ἑτοιμὸς νὰ τοῦ στείλῃ τὴ θανατερὴ σαίτα, μένει ἀπρακτός. Τὸ ζαρκάδι ἔχει κιόλας χαθῇ πίσω ἀπ' τὴν πυκνὴ καὶ ἄγρια βλάστησι.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σηκώνει τώρα μὲ θυμὸ τὰ μάτια του πρὸς τὰ χαμηλὰ κλαδιά ἑνὸς κοντινοῦ δέντρου. Πάνω κεῖ βρίσκεται ἓνα χαριτωμένο μικρὸ γοριλλάκι. Αὐτὸ ἦταν πού μόλις εἶδε τὸ ζαρκάδι ἄρχισε νὰ βγάξῃ χαρούμενα στριγλίσματα. Καὶ τὸ δειλὸ ζῶο τρόμαξε καὶ τῷθαλε στὰ πόδια.

Ὁ Ταρζάν, πού ἔχασε ἔτσι ἀναπάντεχα τὸ κυνήγι του, προσπαθεῖ νὰ διώξῃ τὸ ἐνοχλητικὸ γοριλλάκι:

— Ξοσσ... ξοσσ..., τοῦ κά

Ἡ πανώρια μελαψὴ Ἑλληνίδα ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ Ταρζάν καὶ καταβγαίνει γρήγορα κάτω...

νει.

“Ομως εκείνο ούτε κουνιέται καν απ’ τη θέσι του.

Δέν περνάνε λίγες στιγμές και δεύτερο ζαρκάδι πλησιάζει στην πηγή για να ξεδιψάσει. Ο “Αρχοντας της Ζούγκλας τεντώνει πάλι το τόξο του. Μά σχεδόν ταυτόχρονα και το γοριλλάκι ξαναρχίζει τις δυνατές χαρούμενες στριγγλιές του.

Τό ζαρκάδι εξαφνιάζεται κι αυτή τη φορά και ξεχνώντας τη δίψα του τὸ βάζει στὰ πόδια. Χάνεται γρήγορα πίσω απ’ τις πικνές φυλλωσιές.

“Ο λευκός γίγαντας, πού δὲν πρόφτασε νὰ πετάξει καὶ σ’ αὐτὸ τὴ σαίτα του, γίνεται έξω φρενῶν.

— “Εὐὸ θὰ με ἀφήσης νηστικό, μουρμουρίζει. Καὶ τεντώνοντας γιὰ τρίτη φορά τὸ τόξο του, σημαδεύει τὸ ἀδιόρθωτο θηριάκι.

“Η σαίτα σχίζει σφυρίζοντας τὸν ἀέρα, φτάνει στὰ κλαδιά τοῦ δέντρου καὶ βρίσκει τὸ ἄμμοιρο γοριλλάκι στὸ στήθος. “Εκείνο γκρεμίζεται ἀμέσως κάτω σπαράζοντας κι οὐρλιάζοντας απ’ τοὺς πόνους...

“Ο Ταρζάν τὸ λυπᾶται καὶ βγαίνοντας πίσω απ’ τὸ θάμνο πού βρίσκεται κρυμμένος, τραβάει τὸ μαχαίρι του καὶ πλησιάζει γιὰ νὰ τὸ ἀποτελειώσει!

“Ομως ξαφνικά δυὸ γιγαντὸ σώμιοι κι ἀγριοποὶ γορίλλες παρουσιάζονται καὶ πλησιάζουν ἀνήσυχοι τὸ μικρό. Εἶναι ὁ πατέρας κ’ ἡ μητέρα πού εἶχαν ἀκούσει τὶς σπαρακτικές φωνές του.

“Ο Ταρζάν γυρίζει με τρόπο καὶ κάνει νὰ φύγει. Μ’ ἓνα γορίλλα εἶναι δύσκολο νὰ τὰ βάλῃ κανείς. Πολὺ περισσότερο με δύο.

Τὰ ξεφωνητὰ τοῦ μικροῦ ἔχουν σταματήσει πιά. Εἶναι νεκρό.

“Ο γορίλλας καὶ ἡ γορίλλαι νὰ βλέπουν τὴ σαίτα στὰ στήθια τοῦ ἀγαπημένου παιδιοῦ τοὺς καὶ καταλαβαίνουν ποίος τὸ σκότωσε. “Αμέσως τρέχουν νὰ φτάσουν τὸν λευκὸ ἄνθρωπο πού ἀπομακρύνεται.

“Ο Ταρζάν σταματᾷ καὶ τοὺς ἀντιμετωπίζει σφίγγοντας τὸ φοινικό μαχαίρι του. Μιά φοβερὴ καὶ τρομερὴ πάλῃ ἀρχίζει μεταξύ τοὺς...

“Ο λευκὸς γίγαντας ὕστερ’ ἀπὸ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες καττφέονι νὰ σκοτώσῃ τὸν σερνικό γορίλλα. Κ’ ἡ γορίλλαινα τρομοκρατημένη φεύγει οὐρλιάζοντας ἀπαίσια...

“Ο Ταρζάν καταλαβαίνει πὼς θὰ τρέξῃ νὰ εἰδοποιήσῃ ὁ λους τοὺς γορίλλες τῆς περιοχῆς καὶ γρήγορα θὰ χυθοῦν νὰ τὸν κατασπαράξουν.

Τὸ θάζει λοιπὸν κι αὐτὸς στὰ πόδια πηγαίνοντας νὰ κυνηγήσῃ σὲ ἄλλη μακρινὴ περιοχή.

.....

“Οταν ὁ “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ξαναγυρίζει στὴ σπηλιά του, σέρνει τραβώντας τὸ απ’ τὰ πιασινὰ πόδια ἓνα μεγάλο καὶ καλοθρεμένο ζαρκάδι... Τὸ γδέρνει γρήγορα, τὸ σουθλίζει σ’ ἓνα μακρὸ ἴσιο κλαδί, κ’ ἡ Χουχού τὸ ψήνει περιστρέφοντας τὸ πάνω ἀπὸ μιὰ

καλοστρωμένη και δυνατή θράκα...

— Ύστερα τρώνε κ' οι δυο με μεγάλη όρεξη. Πρό παντός ή πυγμαία που καταθροχθίζει έ να δλοκληρο μπουτί.

— Θα βάρυστομαχιάσης Χουχού, της λέει γελώντας ό Άρχοντας της Ζούγκλας.

— Καλέ μ' ενα μπουτάκι που πήρα μεζέ; Χά, χά, χά, του κά νει εκείνη. Έγώ μπορώ να φάω τρείς φορές τόσο άκόμα!

— Και γιατί δέν τρώς;

— Φοβούμαι... Φοβούμαι τον Ποκοπικάρο μου!

— Γιατί;

— Μήν άχαλάση ή... σιλου έττα μου και τότε χάσω, που κακό χρόνο νάχη. Με συγχωρείτε κιόλας!

Τέλος παραγιάζουν, ό καθένας στά στρωσίδια του κι άποροιομούνται βαθειά...

Και τά χαράματα όπως είδαμε γίνεται ή φοβερή επίθεση στη σπηλιά άπ' τους γορίλλες με τά ρόπαλα. Έχουν έρθει να έκδικηθούν τό σκοτωμό του συντρόφου τους και του μι κρού παιδιού του...

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ

ΤΡΩΕΙ ΞΥΛΟ

— Άς παρακολουθήσουμε τώρα τη Χουχού που είδαμε να φεύγη άπ' τη σπηλιά—πριν γίνη ή επίθεση των θεριών για να ειδοποίηση τον Γκαούρ πώς ό Ταρζάν κινδυνεύει...

Και να τη: Φτάνει λαχανιασμένη στους πρόποδες του πέτρινου βουνού, σκαρφαλώνει με μεγάλη δυσκολία στ' άποκρημνα βράχια και βρίσκεται στη θεόρατη κορφή του.

Πρώτος άντικρύζει την κωμικοτραγική πυγμαία με τό τσουλούφι, ό φοβερός και τρομερός Ποκοπικό.

— Καλώς τό «μαύρο γαϊδουράγκαθο» της φωνάζει.

— Η Χουχού κάνει να τον άγκαλιάση:

— Ποκοπικό μου, του λέει. Σε ήγαπώ μέχρις αηδίας! Ό Ταρζάν όμως κινδυνεύει! Πότες επί τέλους θα παντρευτούμε να ντυθώ... νυφίτσα! Ένα μπουλούκι άπό γορίλλες με ρόπαλα θέλουν να τον σκοτώσουνε. Άν σε ξεμυαλίση ή άσχημομούρα ή Ταταμπού θα την πνίξω! Ό Ταρζάν μ' έστειλε να φέρω τά μαντάτα στον Γκαούρ για να πάη άμέσως να τον σώση. Πέσ' μου λοιπόν, μ' άγαπάς χρυσό μου; Με συγχωρείτε κιόλας!

— Στάσου, μωρή μαμζέλ και με μπέρδεψες, φωνάζει ό Ποκοπικό.

— Όμως την ίδια στιγμή παρυσιάζεται ό Γκαούρ:

— Τί τρέχει; ρωτάει άνήσυχος.

— Ό μικροσκοπικός νάνος του έξηγει σαστισμένος:

— Ό γορίλλας κινδυνεύει... Ένα κοπάδι Ταρζανάδες με ρόπαλα θέλουν να τον σκοτώ... Φτού να παρ' ή όργή! Άνάποδα τό είπα.

Στό μεταξύ έχει πλησιάσει κ' ή Ταταμπού.

— Ό Ταρζάν κινδυνεύει της λέει ό Γκαούρ.

— Να πάμε άμέσως να τον βοηθήσουμε!

— Όχι. Έσύ να μείνης εδώ. Άδεν χρειάζεσαι. Ξέρω να κου-

θεντιάζω με τούς γοργίλλες
καί θά τά καταφέρω μονάχος
μου... "Αν χρειαστής θά σέ
φωνάξω... Πάμε Χουχού, λέει
στην πυγμαία.

Ο Ποκοπίκο σκαρφαλώνει
γρήγορα καί θρονιάζεται στο
σθέρκο του Γκαούρ.

— Θάρθω κ' ἐγώ μαζί σου,
του λέει. Φοβάμαι νά σ' ἀφήσω
μοναχούλι σου!...

Ἡ Χουχού θυμώνει:

— Αὐτά νά σου λείπουνε, του
λέει. Ἀφορμή ζητᾷς γιά νά
βρίσκεσαι κοντά μου! Μὲ συγ
χαρεῖτε κιόλας!

Ο μελαψὸς γίγαντας σηκώ
νει στή μασχάλη του τὴ μαύρη
πυγμαία καί παρατώντας τὴν
Ταταμπού κατεβαίνει γρήγο
ρα τ' ἀπότομα βράχια. Ἀμέ
σως ἀρχίζει νά τρέχει παίρνον
τας κατεύθυνσι πρὸς τὴ σπη
λιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγ
κλας.

.....
Λίγο πρὶν φτάσουν ἐκεῖ, ὁ
Γκαούρ κοντοστέκεται παρα
τάει ἀπ' τὴ μασχάλη του τὴ
Χουχού καί κάνοντας μιὰ ἀπό
τομη κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ τινά
ζει ἀπ' τὸ σθέρκο του τὸν Πο
κοπίκο.

Κρυφτῆτε γρήγορα κάπου ἐ
δῶ, τοὺς λέει. Ἐγὼ θά προχω
ρήσω μονάχος.

Ἀπ' τὸ σημεῖο ποὺ βρίσκε
ται ἡ σπηλιά τοῦ Ταρζάν ἀκού
γονται τὰ λυσσασμένα οὐρλιά
σματα τῶν γοργιλλῶν. Ὁ Γκα
ούρ τρέχει ἀλαφιασμένος πρὸς
τὰ ἐκεῖ παρατώντας τὸ νᾶνο
καί τὴν πυγμαία μονάχους.

— Δὲν μοῦλῃς Ποκοπίκαρὲ
μου, τὸν ρωτᾷ ἀπειλητικὰ ἡ

Χουχού: Πότε, μὲ τὸ καλὸ, θά
πνατρευτοῦμε;

— Ποτέ, τῆς ἀποκρίνεται. Ἀ
γαπῶ ἄλλην!

— Ποιά;

— Τὴν Ταταμπού! Αὐτὴ εἶ
ναι Κορίτσαρος γιά μένα!...

— Ὡστε τοῦ λόγου μου τυγ
χάνω μισὴ μερίς; Μὲ συγχω
ρεῖτε κιόλας!

— Μάλιστα!...

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία ἀ
φρίζει ἀπ' τὸ κακό της:

— "Ετσι τὸ λοιπόν, ἔ; Τώρα
θὰ σοῦ δείξω ἐγώ!...

Καί μανιασμένη καθὼς εἶ
ναι, ἀρπάζει τὸ μικροσκοπικὸ
«Ἀντρακλά» τῆς, τὸν σηκώνει
ψηλά, τὸν χτυπάει κάτω σὰν
χταπόδι, τὸν δέρνει, τὸν κλω
τοάει, τὸν ποδοπατάει...

Ὁ νᾶνος οὐρλιάζει σπαρακτι
κά:

— "Ελεος, κακοῦργα! Στα
μάτα νά κάνης καί κανένα τσι
γάρο. Ἐργολαβία μὲ πῆρες;
Σταμάτα νά σοῦ πῶ!...

Ἡ Χουχού διακόπτει τὸ
«μπερντάχι» καί τὸν ρωτᾷ:

— Λέγε τί θέλεις, χρυσό μου

Ὁ Ποκοπίκο βρίσκεται ἀνά
σκελα κάτω καί σὲ κακὰ χά
λια! Σακατεμένος ἀπ' τὸ ξυ
λο!

— Χουχού σὲ προεἰδοποιῶ,
τῆς λέει: "Αν συνεχίσης νά μὲ
θωρᾷς, θά μὲ φέρῃς στὴ δύσκο
λη θέσι νά σὲ... σφάξω!

Ἡ ἔρωτευμένη πυγμαία τὸν
ἀρπάζει τώρα ἀπ' τὸ ἕνα πό
δι κι ἀρχίζει νά τρέξη. Ὁ νᾶ
νος σέρνεται πίσω τῆς σὰν καρ
ροτσάκι.

— Τί θά μὲ κάνης, κακοῦρ
γα; ξεφωνίζει.

**“Όπως τώρα ό Γ'γκούρ, έτσι κάποτε και ό Ταρζάν είχε πα-
λέψει και χτυπηθή με τά άνθρωπόμορφα θειριά.”**

— Θά σέ άπαγάγω, κουκλί μου, του άποκρίνεται.

“Έτσι, σέ λίγο φτάνει μπρο-
στά σέ μιά μικρή σπηλιά. Μπαί
νει μέσα και πλησιάζει στο ά-
νοιγμα μιās σκοτεινής καταπα-
κτής. Καί πετάει κάτω τόν Πο-
κοπίκο!

“Ο νάνος πέφτει σέ μαλακά
ξερά χορτάρια και δέν παθαί-
νει κακό.

— Κάτσε τώρα εκεί, του φω-
νάζει ή πυγμαία άπό πάνω.
“Όσο κι άν ούρλιάξης κανένας
δέν θά σ' άκούση... “Αν αλλά-
ξης γνώμη θά σέ ανεβάσω νά
παντρευτούμε... “Άλλοιώς θά
σ' άφήσω κάτω νά τά κακαρώ-
σης έκ τής πείνως! “Αν πάλι
βιάζεσαι νά γλυτώσης μιά ώρ'
άρχήτερα, σφάξου με τή χα-
τζάρα σου! Μέ συγχωρείτε

κιόλας!

“Ο Ποκοπίκο, κάτω στήν κα-
ταπακτή, άφρίζει άπ' τό κακό
του. Νοιώθει νά του σαλεύη
τό λογικό:

— Τί νά σου κάνω θρέ μαύ-
ρο γαϊδουράγκαθο, τής φωνά-
ζει. Είσαι ψηλά και δέν σέ
φτάνω! “Αν ήσουν χαμηλά και
σ' έφτανα, δέν θά βρισκόσουνα
ψηλά για νά μη σέ φτάνω! Μέ
άντιλήθειςαι;

“Η Χουχού ξεκαρδίζεται στα
γέλια:

— Χά, χά, χά!... Καλές σου
περιλογίζεσαι. Φαίνεται πως
θά είσαι τρελλός έξ άγάπης
δι' έμέ! Μέ συγχωρείτε κιό-
λας!

— Πέταξέ μου ένα χορτό-
σχοινο νά βγώ, φωνάζει τώρα
ό νάνος.

Ἡ πυγμαία ψάχνει στο ἐσω-
τερικὸ τῆς σπηλιάς καὶ βρίσκει
δύο κομμάτια χορτόχοινο.
Παίρνει τὸ ἓνα ἀπ' αὐτὰ καὶ
κουλουριασμένο καθὼς εἶναι
τὸ πετάει στὴν καταπακτή.

— Νά, χρυσό μου, τοῦ κάνει κοροϊδευτικά. Πιάσου ἀπ' αὐτό, σκαρφάλωσε καὶ βγῆς ἐπάνω! Χά, χά, χά!...

— Χουχούου! τ'ης φωνάζει από κάτω ο Ποκοπίκο. "Η βγάλε με από δω μέσα, ή πέσε κι εσύ να παίξουμε τ'ς κουμπάρες!

—Σὲ ἀφῆνω νὰ σκεφτῆς τὴν ἡμερομηνία τῶν γάμων μας, τοῦ λέει σοβαρὰ ἡ Χουχού. Θὰ περάσω αὐριο νὰ μοῦ τὴν πῆς.

Καὶ θγαίνει ἀπ' τὴ σπηλιὰ
μουρμουρίζοντας:

— Μὲ ξανασυγχωρεῖτε κί-
δ-
λας!

Τέλος, παρατῶντας τὸ «χρυσό» τῆς στὴν κατὰπακτὴ, προχωρεῖ ἀργὰ καὶ ξαναγυρίζει στὸ σημεῖο ποὺ τοὺς εἶχε ἀφήσει ὁ Γκαούρ.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ
Μ' ΕΝΑ ΓΟΡΙΛΛΑ

Καὶ τώρα ἄς παρακολουθή-
σουμε τὸν Γκαούρ: Προχωρεῖ
ἀλαφιασμένος καὶ φτάνει ἔξω
ἀπ' τὴ σπηλιά τοῦ "Αρχοντα
τῆς Ζούγκλας πού οἱ μανια-
σμένοι γοῦλλες πολιορκοῦν
τὸ ἄνοιγμά της.

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας γίγαντας θγάζει τὴν τρομακτικὴ κραυγὴ του:

— 'Οούουου! 'Οοοοούουου!..

Καὶ νά: Τὰ θεριὰ παύουν
μὲ μιᾶς τὰ ἀπαίσια οὐρλια-
χτά τους. Ἀπόλυτη ἡσυχία
γίνεται ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά.

— Ταρζάαν, φωνάζει ο Γκαούρ. Να μη θγῆς ἀπὸ τὴ σπηλιά σου ἂν δὲν σοῦ πῶ ἐγώωω! Μὲ ἄκουσεεεεεεε;

— Ναίαιαι! ἀποκρίνεται ὁ λευκὸς γίγαντας ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς.

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας
προχωρεῖ τώρα, σταματάει ἀ-
νάμεσα στοὺς γοριλλες κι'
ἀρχίζει νὰ τοὺς μιλάη στὴν
παράξενη γλῶσσα τους:

— Χάν οὐδὲν πῖλ ζουφ ραν-
ράν μπαούουου!

Τὰ θεριά τὸν ἀκοῦνε μὲ προσοχή καὶ σιγὰ-σιγὰ ἀρχίζουν νὰ μαλακώνουνε. Κατεβάζουν ἀργὰ τὰ σηκωμένα ρόπαλά τους καὶ μαζεύονται κοντὰ του.

‘Ο Γκαουρ εξακολουθεί να
τοὺς μιλάη μέχρι πού οἱ γο-
ρίλλες πετᾶνε τὰ χοντρά κλα-
διά πού κρατοῦν καί κάνουν
να φύγουνε...

“Ένας μονάχα γιγαντώσω-
μος καὶ φοβερός γορίλλας,
ποῦ σίγουρα θὰ εἶναι ὁ ἄ-
ρχηγός τους, μένει ἀκίνητος ἔ-
ξω ἀπ’ τὴν κλειστή σπηλιά!..
Κι’ ἀρπάζοντας ἀπὸ κάτω
μιὰ τεράστια πέτρα, ἀρχίζει
νὰ χτυπάει μὲ ἀφάνταστη δύ-
ναμι τὴ γερὴ ξυλένια ἀμπά-
ρα της.

“Όμως τὰ χτυπήματά του
είναι φοβερὰ. Λίγες φορές ἀ-
κόμα καὶ θὰ καταφέρῃ νὰ τὴ
σπάσῃ!

Ὁ Γκαούρ τοῦ μιλάει στὴ
γλῶσσα του καὶ τὸν διατάζει
νὰ σταματήσει. Τὸ θεριὸ τὸν
ἀκούει, καταλαβαίνει τί τοῦ
εἶπε, ἀλλὰ μὲ πιότερη τώρα
δύναμι καὶ λύσσα γτυπάει

την πόρτα της σπηλιάς.

Ο γιγαντώσωμος Έλληνας πλησιάζει με θυμό και τόν τραβάει θάναυσα χουφτιάζοντας τη γούνα του. Μά και πάλι τίποτα δεν καταφέρει. Τό θηρίο έξακολουθεί νά κάνη με πείσμα αυτό πού θέλει.

Ο Γκαούρ χάνει τώρα την ύπομονή και τού δίνει μία τρομερή σπρωξιά από πίσω. Κι' ό γορίλλας, πού δέν τήν περίμενε, σωριάζεται ται τά μπρούμυτα κάτω, χτυπώντας, στήν άμπάρα της σπηλιάς, τό κεφάλι του.

Ο μελαψός γίγαντας τόν άρπάζει άμέσως άπ' τό πόδι και τόν σέρνει άπομακρύνοντας τον από εκεί.

Ο γορίλλας σέρνεται για λίγες στιγμές χωρίς νά προβάλλη καμμία αντίσταση. Είναι ακόμα ζαλισμένος από τό χτύπημα τού κεφαλιού του. Μά γρήγορα συνέρχεται και πετιέται όρθός!...

Τό άπαίσιο πρόσωπό του παίρνει τρομακτική έκφρασι, ένώ, τά θαθουλωμένα μάτια του πετάνε κόκκινες άστραπές όργης και μίσους... Τέλος, άνοίγοντας τό τεράστιο στόμα του, θγάζει ένα φοβερό αϊρλιαχτό κι' έτοιμάζεται νά χυμήξη σάν Χάρος πάνω στόν Γκαούρ.

Οί γορίλλες πού έφευγαν άκούνε τώρα τό ούρλιαχτό του και κοντοστέκονται. Ύστερα ξααγουρίζουν άνήσυχoi και σχηματίζουν κύκλο γύρω. Περιμένουν μ' ένδιαφέρον νά παρακολουθήσουν τη μονομαχία

του άρχηγού τους με τόν γιγαντώσωμο μελαψό άνθρωπο.

Ο Γκαούρ σφίγγει τίς φοβερές γροθιές του και κυττάζει τόν τρομερό γορίλλα στά μάτια, περιμένοντας τήν επίθεσί του.

Τά θεριά γύρω παρακολουθούν άκίνητα, κρατώντας και τήν άναπνοή τους ακόμα.

Η στιγμή είναι άφάνταστα τραγική και κρίσιμη.

Ο τρομακτικός γορίλλας θγάζει τώρα δεύτερο, πιό φοβερό ούρλιαχτό. Και κάνοντας ένα δαιμονισμένο πήδημα χύνεται άκράτητος πάνω στόν μελαψό γίγαντα!...

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙ

— Ταταμπούουου!... Ταταμπούου!...

Άπ' τούς πρόποδες τού θεόρατου πέτρινου βουνού μία γνώριμη δυνατή φωνή φτάνει ψηλά ως τήν κορφή του.

Η πανώρια μελαψή Έλληνίδα έμεινε εκεί, όπως ξέρουμε, όταν ό Γκαούρ, παίρνοντας τη Χουχού και τόν Ποκοπίκο, κατέθηκε γρήγορα τά θράχια κι' έφυγε τρέχοντας για τη σπηλιά του Άρχοντα της Ζούγκλας.

Η Ταταμπού δέν άνησυχεί καθόλου για τήν τύχη τού άγαπημένου της γίγαντα. Πιστεύει πως ό Γκαούρ είναι άνικητος!

Έτσι και για νά διασκεδάση τη μοναξιά της παίζει με τόν τετραπέρατο Πίκ, τό μεγάλο γυμνασμένο κοράκι τού συντρόφου της.

Κι' όταν ύστερ' από ώρα

θαρειόνται κι' οί δυό τά παι-
γνίδια, ή πανώρια κόρη παίρ-
νει τὸ μαῦρο πουλί στήν ἀ-
γκαλιά της, τὸ χαϊδεύει ἀνα-
στενάζοντας καὶ ψιθυρίζει:

— Καλέ μου, Πικ!.. Νοιώ-
θω σὰ νᾶμαι ἄρρωστη! Στὴν
καρδιά μου ἔχει φωλιάσει ἕ-
νας παράξενος πόνος! "Ενας
πόνος πιὸ γλυκὸς κι' ἀπὸ τὸ
ζαχαροκάλαμο! Θὰ σοῦ πῶ
ἕνα μεγάλο μυστικό μου Πίκ:
"Αγαπῶ τὸν Γκαούρ! Τὸν ἀ-
γαπῶ μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς
ἀνγῆς καρδιάς μου! Θέλω νὰ
ζήσω παντοτεινὰ μαζί του...

Ὅμως, δὲν μπορῶ. Δὲν ἔχω τὸ
κουράγιο νὰ τοῦ τὸ πῶ. Φο-
βᾶμαι, καλὸ μου πουλί... Φο-
βᾶμαι πὼς θὰ γελάσῃ μαζί
μου!...

— Ταταμπούουου!... Τατα-
μπούουου!...

Ξαφνικὰ ἡ μακρυνὴ γνώρι-
μη κραυγὴ τοῦ Ταρζάν φτά-
νει στ' αὐτιά της.

"Η ὑπέροχη Ἑλληνίδα σκου-
πίζει τὰ δάκρυσμένα μάτια
της κι' ἀφουγγράζεται ἀνήσυ-
χη!

— Ταταμπούουου!... Τατα-
μπούουου!...

Εἶναι πραγματικά ἡ φωνὴ
τοῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας
ποῦ τὴ φωνάζει. Τὶ νὰ συμβαί-
νῃ ἄραγε;

"Η κόρη τῆς Ζούγκλας πε-
τιέται τώρα ὀρθή, προχωρεῖ
λίγα βήματα, σκύβει ἀπ' τὰ
τρομακτικὰ θράχια καὶ κυτ-
τάζει κάτω...

Καὶ νά: Τὸ δυνατὸ μάτι της
ξεχωρίζει στοὺς πρόποδες ἕ-
ναν ἐλέφαντα. Πάνω στὴ ράχι
τοῦ θρίσκειται ὁ λευκὸς γί-
γαντας ποῦ τὴ φωνάζει μὲ
τόση ἐπιμονή.

Τὸ πανώριο πρόσωπο τῆς
Ταταμποῦ χλωμιάζει τώρα.
Καὶ ψιθυρίζει συλλογισμένη:

— Τὶ νὰ μὲ θέλῃ ἄραγε;
Μήπως ὁ Γκαούρ κινδυνεύει;
Μήπως ἔπαθε κανένα κακό;
Ἀμέσως καὶ ὅσο πιὸ δυνα-
τὰ μπορεῖ, φωνάζει:

— "Ακουσα, Ταρζάαν! Κα
τεθαίνω ἀμέεεεεεως!

Καὶ τρελλὴ ἀπὸ ἀγωνία
γιά τὸν ἀγαπημένο της ἡ-
ρωα, ἀρχίζει νὰ πηδάῃ σὰν
τσακάλι στ' ἀπόκριμνα τρο-
μακτικὰ θράχια! "Ὅμως κι'
ὁ Πικ ποῦ τὴ βλέπει νὰ φεύ-
γῃ, φτερουγίζει κι' αὐτὸς καὶ
κράζοντας ἀνήσυχα τὴν ἀκο-
λουθεῖ!...

Γρήγορα ἡ Ταταμποῦ φτά-
νει κάτω στοὺς πρόποδες κι'
ἀντικρὺζει τὸν ἐλέφαντα Σὸμ
καὶ τὸν Ταρζάν ποῦ τὴν περι-
μένει πάνω στὴ ράχι του.

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
σκύβει πρὸς τὰ κάτω ὅσο πε-
ρισσότερο μπορεῖ καὶ προτεί-
νει τὸ χέρι του στὴν Ἑλληνί-
δα :

— Πιάσου, Ταταμποῦ, κι'
ἀνέβα γρήγορα, τῆς λέει.
Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως.
Ὁ Γκαούρ θρίσκειται πολὺ ἄ-
σχημα. Ἴσως νὰ μὴ τὸν προ-
λάβουμε ζωντανό!... Ὁρθα
γιατὶ ζητάει νὰ σὲ δῇ γιὰ τε-
λευταία φορὰ!...

ΝΑ ΠΕΘΑΝΗΣ, ΤΑΡΖΑΝ!

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα κά-
νει ἓνα υπεράνθρωπο πήδημα
καὶ θρίσκειται πάνω στὴ ράχι
τοῦ γιγαντσώμου ζώου, χώ-
ρις νὰ πιασθῇ ἀπ' τὸ χέρι τοῦ
Ταρζάν.

— Τὶ συμβαίνει; τὸν ρω-
τάει μὲ ἀγωνία.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
βγάζει μιὰ ἐπιτακτικὴ φωνή
κι' ὁ ἐλέφαντας ξεκινᾷ ἀμέ-
σως τρέχοντας. Ταυτόχρονα,
γυρίζει κι' ἐξηγεῖ ταραγμένος
στὴν Ταταμπού:

— Ἀμέτρητοι γορίλλες ἤρ-
θαν καὶ πολιορκήσαν τὴ σπη-
λιά μου!... Κρατοῦσαν φοβε-
ρὰ ρόπαλα στὰ χέρια τους
καὶ ζητοῦσαν νὰ μὲ σκοτώ-
σουν μὲ αὐτά... Ἐγὼ πρό-
φτασα καὶ κλείστηκα στὴ

σπηλιά κι' ἤμουν σίγουρος
πὼς δὲνμποροῦσαν νὰ σπά-
σουν τὴν ἀμπάρα τῆς... Ξα-
φνικά ἀκούω ἀπ' ἔξω τὴ φωνή
τοῦ Γκαοῦρ ποὺ εἶχε φτάσει
γιά νὰ μὲ βοηθήσῃ!... Τοῦ
φώναξα νὰ φύγῃ, μὰ δὲν μὲ
ἀκουσε... Χύθηκε πάνω στοὺς
γορίλλες καὶ πάλαιψε μαζί
τους σὰν θηριὸ ἀνήμερο!.. Μὰ
τίμποροῦσε νὰ κάνῃ ἓνας αὐ-
τὸς καὶ μὲ μοναδικὸ ὄπλο τὶς
γροθιές του. Ἐκεῖνοι ἦταν
πολλοὶ καὶ τὸν χτυποῦσαν μὲ
τὰ χοντρά κλαδιά ποὺ κρα-
τοῦσαν. Ὡσπου τὸν σώρια-
σαν κάτω ἀναίσθητο καὶ σὲ
κακὰ χάλια...

»Ὁμως φαίνεται πὼς οἱ γο-
ρίλλες τὸν νομίσαν σκοτωμέ-
νο. Γιατὶ τὸν παράτησαν ἀμέ-
σως κι' ἔφυγαν οὐρλιάζοντας

Ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο σκαρφαλώνει στὸ κεφάλι
τῆς Ταταμπού καὶ καταφέρνει νὰ βγῇ ἔξω ἀπ' τὴν καταπακτὴ.

πανηγυρικά για τη νίκη τους!

Τὰ μαυροπράσινα μάτια τῆς τρομερῆς Ἑλληνίδας πε-
τάνε ἀστραπὲς ὀργῆς:

— Κι' ἐσύ; Κι' ἐσύ; τὸν ρω-
τάει τρίζοντας τὰ μαργαριτα-
ρένια δόντια τῆς. Ἐσύ πού
τὸν ἄκουγες νὰ παλεύη μὲ τὰ
θηρία δὲν βγῆκες νὰ τὸν βοη-
θήσης;

Ὁ Ταρζάν προσπαθεῖ νὰ δι-
καιολογηθῇ:

— Οἱ γορίλλες ἦταν ἀμέ-
τητοι καὶ μανιασμένοι, μουρ-
μουρίζει. Τί μπορούσα νὰ κά-
νω ;

— Νὰ πεθάνης! τοῦ φωνά-
ζει. Νὰ βγῆς ἀπὸ τὴ σπηλιά
καὶ νὰ σκοτωθῆς κι' ἐσύ μαζί
του! Ἔτσι κάνουν οἱ ἀντρες!
Ὅταν μάλιστα εἶναι φίλοι κι'
ἀδέρφια σάν κι' ἐσᾶς!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
ξεροκαταπίνει σαστισμένος.
Καὶ συνεχίζει:

— Μόλις ἄκουσα τὰ θηρία
νὰ φεύγουν οὐρλιάζοντας χα-
ρούμενα, βγῆκα ἀμέσως ἀπ'
τὴ σπηλιά. Βρῆκα τὸν Γκα-
οῦρ ἀναίσθητο καὶ μισοπεθα-
μένο. Κατάφερα νὰ τὸν μισο-
συνεφέρω. Μὰ οἱ πληγές τοῦ
κορμιοῦ καὶ τοῦ κεφαλιοῦ του
ἦταν πολὺ βαρεῖες! Ἀγιά-
τρευτες! Κατάλαβα πὼς δὲν
εἶχε ζωὴ πιά! Ἀπὸ στιγμή σὲ
στιγμὴ θὰ πέθαινε. — «Πήγαι-
νε γρήγορα νὰ φέρης τὴν Τα-
ταμπού» ψιθυρίζει ξεψυχισμέ-
να. «Θέλω νὰ τὴν ἀντικρύσω
γιαὶ στερεὴν φορὰ!...».

»Ἐγὼ δὲν ξεκινούσα νὰ φύ-
γω. Φοβόμουν μὴ ξαναγυρί-
σουν οἱ γορίλλες καὶ τὸν ἀπο-
τελειώσουνε. Τὸν σήκωσα λοι-

πὸν στὴν ἀγκυλιά μου καὶ
τὸν μετέφερα σὲ μιὰ ἄλλη
κοντινὴ σπηλιά... Καὶ τὸν ἄ-
φησα ἐκεῖ ἀσφαλισμένον... Τὰ
θηρία δὲν θὰ μπορέσουν νὰ
τὸν βροῦνε... Ὁ μαῦρος Χά-
ρος ὅμως θὰ τὸν βρῇ, ἀλλοί-
μονο!... Κανένας δὲν μπορεῖ
νὰ τὸν σώσῃ πιά ἀπ' τὸ δρε-
πάνι του! Ὁ Γκαοῦρ εἶναι
καταδικασμένος νὰ πεθάνῃ!...

— Ὅχι! Ξεφωνίζει σάν
τρελλὴ ἡ πανώρια μελαψὴ κο-
πέλλα. Ὁ Γκαοῦρ δὲν θὰ πε-
θάνῃ! Ἐγὼ θὰ παλέψω μὲ τὸ
Χάρο γιὰ νὰ τὸν σώσω! Ἀλ-
λοιῶς, νά: τὸ μαχαίρι! Θὰ τὸ
καρφώσω στὴν καρδιά μου
καὶ θὰ σωριαστῶ νεκρὴ κι'
ἐγὼ πάνω στὸ ἄψυχο κορμί
του...

ΤΟ ΣΗΜΑΔΙ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥ

Τέλος, ὁ ἐλέφαντας Σόμ-
πὺ τὸν ὀδηγεῖ ὁ Ταρζάν —
φτάνει καὶ σταματᾷ μπρο-
στὰ στὸ ἀνοιγμα μιᾶς ἄγνω-
στης σπηλιάς. Ἡ Ταταμπού
πηδάει πρώτη κάτω. Καὶ πί-
σω τῆς ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας...

Ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα
μπαίνει ἀμέσως τρέχοντας στὴ
σπηλιά:

— Ποῦ εἶναι; Ποῦ εἶναι ὁ
Γκαοῦρ; φωνάζει μὲ λαχτάρα.

Ὁ Ταρζάν, πού στὸ μεταξὺ
ἔχει φτάσει κοντά, τῆς δεί-
χνει τὸ ἀνοιγμα μιᾶς σκοτει-
νῆς καταπακτῆς:

— Ἐδῶ κάτω, μουρμουρί-
ζει.

Ἡ πανώρια κόρη σκύβει,
κυττάζει, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ
διακρίνῃ τίποτα.

— Πῶς θὰ κατέβω; ρωτάει με άγωνία.

‘Ο λευκός γίγαντας ψάχνει στη σπηλιά και θρίσκει ένα κουλουριασμένο χορτόσχοινο.

— Στάσου νά σε δέσω, τής λέει. Μόνο έτσι θά μπορέσω νά οε κατεβάσω...

Και τυλήγοντας άμέσως τὸ χορτόσχοινο στο κορμί της δένει, ίσως κατά λάθος, και τὰ χέρια της.

— ‘Ε, Ταρζάν, τί κάνεις εκεί; ρωτάει άπορώντας ή Ταταμπού.

‘Ο ‘Αρχοντας τής Ζούγκλας δέν άποκρίνεται άμέσως. Μόνο δεμένη καθώς είναι, τήν πιαγιάζει κάτω.

— Τὸ χορτόσχοινο πού σ’ έδεσα, τής λέει, δέν μου φαίνεται τόσο γερό. Πρέπει νά σε δέσω και με άλλο ένα...

Και ψάχνοντας γύρω του ζητάει νά θρή κι’ άλλο σχοινί. Θέλει νά τής δέση γερά και τὰ πόδια.

— Παράξενο! ψιθυρίζει. Στη σπηλιά είχα φέρει δυὸ χορτόσχοινα. Τί γίνηκε τὸ άλλο;

Πετιέται άμέσως έξω, κόβει με τὸ μαχαίρι του ένα μακρὸ γερό χορτόσχοινο και ξαναγυρίζει γρήγορα.

‘Η Ταταμπού — δεμένη κάτω καθώς θρίσκεται — τὸν κυττάζει καθώς μπαίνει στη σπηλιά...

Και νά: Τὰ μάτια της άνοίγουν διάπλατα άπό τρόμο και φρίκη. Βλέπει τὸν Ταρζάν νά κουτσαίνει έλαφρά άπ’ τὸ δεξί του πόδι!

— Κακούργε Ναζράτ! ξεφωνίζει. Στὰ χέρια σου έπε-

σα λοιπόν;

— Ναι, μουγγρίζει εκείνος. Σέ ξεγέλασα πὼς είμαι ὁ Ταρζάν. Και τώρα δέν θά μου ξεφύγης πιά! ‘Απ’ αὐτὴ τὴ στιγμή είσαι σκλάβος μου! Γυναίκα μου!...

‘Η πανώρια κόρη τρίζει με λύσσα τὰ δόντια της:

— Κτήνος! Δολοφόνε! ‘Ο Γκαούρ θά μ’ έκδικηθῇ. Και δέν θ’ άργήσης νά πέσης στὰ χέρια του!

Ταυτόχρονα σπαράζει κάτω, κάνοντας άπεγνωσμένες κινήσεις γιά νά λευθερωθῇ.

‘Ο Ναζράτ τής δένει γρήγορα τὰ πόδια και σπρώχνοντας τήν γκρεμίζει στη σκοτεινὴ καταπακτή.

— Φεύγω! τής φωνάζει άπό πάνω. Τὸ θράδυ πού θά ξαναγυρίσω, έχουμε νά πούμε πολλά!...

Και στ’ αὐτιά της Ταταμπού φτάνει ὁ θόρυβος τῶν θημάτων του πού θγαίνει τρέχοντας άπ’ τὴ σπηλιά...

ΓΚΑΟΥΡΙΚΟΙ ΚΑΙ...
ΓΟΡΙΛΛΙΚΟΙ!

‘Ας ξαναγυρίσουμε τώρα στὸν άτρόμητο ‘Ελληνα Γκαούρ. ‘Οπως θυμόσαστε, τὸν είχαμε άφήσει έξω άπό τὴ σπηλιά τοῦ ‘Αρχοντα τής Ζούγκλας. ‘Ηταν ἡ στιγμή πού ὁ γιγαντώσωμος γορίλλας χύθηκε νά τὸν κατασπαράξῃ.

Και νά: ‘Αδειλιαστος ὅπως πάντοτε ὁ Γκαούρ άγκαλιάζεται με τὸ μανιασμένο άνθρωπόμορφο θηρίο. Και μιά τρομακτικὴ θανάσιμη μονομαχία άρχίζει μεταξύ τους.

‘Ο μελαψός γίγαντας σφίγγει τὸ λαιμὸ τοῦ ἀντίπαλου του καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν πνίξει. Μὰ ὁ γορίλλας εἶναι ἀφάνταστα δυνατός. Σφίγγει μὲ λύσσα τὸ κορμὶ τοῦ Γκαοῦρ καὶ τὰ κόκκαλά του τρίζουν γιὰ νὰ σπάσουν. Ἐνῶ ταυτόχρονα μὲ τὸ ἀνοιχτὸ στόμα του πασχίζει νὰ τοῦ δαγκώσῃ τὸ λαιμό.

‘Ο ἀτρόμητος Ἕλληνας βρίσκεται τώρα σὲ ἀφάνταστα τραγικὴ θέσι. Ὅμως οὔτε στιγμὴ δὲν χάνει τὸ θάρρος καὶ τὸ κουράγιο του...

Οἱ ἄλλοι γορίλλες ἔχουν σχηματίσει κύκλο γύρω ἀπ’ τοὺς δυὸ ἀντίπαλους καὶ παρακολουθοῦν τὴ θανατερὴ πάλη τους. Ὅλοι τους φαίνονται νὰ δείχνουν μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ μονομαχία πού γίνεται. Ὅμως φαίνεται ἀκόμα πῶς ἔχουν χωριστὴ καὶ σὲ δυὸ ἀντίπαλες παρατάξεις...

Ὅταν ὁ μελαψός γίγαντας φέρνει σὲ δύσκολη θέσι τὸ γορίλλα, τὰ μισὰ ἀπ’ τὰ θεριὰ αὐτὰ οὐρλιάζουν χαρούμενα, ἐνῶ τ’ ἄλλα μισὰ μουγγρίζουν ἄγρια κι’ ἀπειλητικά. Κι’ ὅταν πάλι ὁ γιγαντόσωμος γορίλλας φέρνει σὲ δύσκολη θέσι τὸν Γκαοῦρ, γίνεται τὸ ἀντίθετο.

Μὰ καὶ οἱ δυὸ ἀντίπαλοι εἶναι γεροὶ καὶ ὁ ἀγῶνας δὲν φαίνεται πῶς θὰ πᾶρῃ γρήγορα τέλος. Ἀνθρωπος καὶ θεριὸ δείχνονται ἀκατάβλητοι!

Περνᾶνε πολλὲς ὥρες ἔτσι...

‘Ο γορίλλας βρίσκεται τώρα σὲ πολὺ κακὰ χάλια. ‘Ο-

λόκληρο τὸ κορμὶ του εἶναι γεμάτο ματωμένες πληγές. Κι’ αὐτὸ γιὰτὶ ὁ Γκαοῦρ δὲν παλεύει μαζί του σὰν ἄνθρωπος. Παλεύει σὰν γορίλλας. Καὶ τὸν ξεσχίζει μὲ τὰ δόντια του κι’ αὐτός, ὅπως κάνει κι’ ἐκεῖνος. Χτυποῦνται κι’ οἱ δυὸ σὰν ὅμοιος μὲ ὅμοιο!

Ὅμως καὶ τὸ μελαψὸ κορμὶ τοῦ ἀτρόμητου Ἕλληνα εἶναι τὸ ἴδιο καὶ περισσότερο ματωμένο. Ὁ ἀντίπαλός του γορίλλας, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δόντια του, ἔχει κι’ ἓνα ὄπλο παραπάνω ἀπ’ τὸν ἄνθρωπο: Τὰ φοβερά νύχια του! Μὲ αὐτὰ ξεσχίζει πιὸ εὐκόλα τὶς σάρκες τοῦ Γκαοῦρ.

Τὰ θηρία πού τοὺς παρακολουθοῦν γύρω, δείχνουν τώρα μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον στὴ μονομαχία. Ἡ ἀντίθεσί τους γίνεται πιὸ ζωηρή. Καὶ οἱ δυὸ ἐχθρικές παρατάξεις ἀρχίζουν νὰ κυττάζωνται ἄγρια κι’ ἐπιθετικά.

Νὰ δῶς πού ξαφνικά ὁ γιγαντόσωμος γορίλλας καταφέρνει νὰ ξεφύγῃ ἀπ’ τὰ χέρια τοῦ Γκαοῦρ. Κάνει γρήγορα μερικὰ ἀνάποδα βήματα πρὸς τὰ πίσω καὶ σκύβοντας ἀρπάζει ἀπὸ κάτω μιὰ μεγάλη θαρεῖα πέτρα. Καὶ μὲ ἀφάνταστη δύναμι καὶ λύσσα τὴν πετάει καταπάνω του!...

‘Ο μελαψός γίγαντας σκύβει ἀπότομα καὶ ἀποφεύγει τὸ θανατερό χτύπημα! Μὰ ἡ θαρεῖα πέτρα πού δὲν θρῆκε στοὺς κεφάλι τοῦ Γκαοῦρ, χτύπησε μὲ ὀρμὴ στοὺς κεφάλι ξανὰ ἀπὸ τοὺς συγκεντρωμένους γύρω γορίλλες. Καὶ τὸν

σωριάζει άμέσως κάτω νεκρό!
 Ή τύχη θέλησε τὸ ἄδικο-
 σκοτωμένο θύμα νὰ εἶναι ἀπ'
 τὴν παράταξι τῶν φίλων τοῦ
 Γκαούρ!

Ὁ ἀρχιγορίλλας γυρίζει
 καὶ κυττάζει σαστισμένος τὸ
 κακὸ ποῦ ἔκανε ἄθελα σ' ἓνα
 σύντροφό του. Καὶ ὁ ἀντίπα-
 λός του ἐκμεταλλεύεται τὴν
 εὐκαιρία τῆς στιγμῆς:

Κάνοντας ἀμέσως ἓνα γρή-
 γορο πῆδημα θρίσκειται κοντά
 του καὶ τοῦ δίνει μιὰ τρομα-
 κτική γροθιά στὸ κεφάλι...

Ὁ γιγαντώσωμος γορίλ-
 λας βγάζει ἓνα σπαραχτικὸ
 οὐρλιαχτὸ καὶ σωριάζεται κά-
 τω...

Μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα ὁ
 Γκαούρ σηκώνει ἀπὸ κάτω
 μιὰ ἄλλη μεγάλη καὶ θαρεια
 πέτρα. Τὸν χτυπάει μ' αὐτὴ
 πολλὲς φορές στὸ κεφάλι καὶ
 τὸν ἀποτελειώνει.

Ἄλλοίμονο ὅμως! Σχεδὸν
 ταυτόχρονα οἱ μισοὶ ἀπ' τοὺς
 γορίλλες ποὺ παρακολουθοῦ-
 σαν γύρω, οὐρλιάζουν μανια-
 σμένα καὶ χύνονται νὰ σπα-
 ράξουν τὸν νικητὴ ποῦ σκότω-
 σε τὸν ἀρχηγό τους.

Ὁ Γκαούρ νοιώθει πιά πῶς
 ἔφτασε ἡ τελευταία στιγμή
 τῆς πολυβασανισμένης ζωῆς
 του.

ΣΤΟ ΣΙΦΟΥΝΑ ΤΟΥ ΑΛΛΗΛΟΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

Ὅμως ὁ μεγάλος Θεὸς τῆς
 Ζούγκλας καὶ τοῦ κόσμου ὅ-
 λου, δὲν θέλησε κι' αὐτὴ τὴ
 φορὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ χαθῇ.

Γιατὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ γορίλ-
 λες εἶναι μὲ τὸ δικό του μέ-
 ρος! Καὶ βλέποντας τοὺς
 συντρόφους τους νὰ χύνονται

στὸν Γκαούρ, χύνονται κι' αὐ-
 τοὶ πρὸς ἐκείνους γιὰ νὰ τὸν
 προστατεύσουν.

Μιά φοβερὴ καὶ τρομερὴ
 ἀλληλοεξόντωση ἀρχίζει ἀμέ-
 σως ἀνάμεσά τους!... Μὲ τὰ
 νύχια καὶ τὰ δόντια τους σπα-
 ράζουν οἱ μὲν τοὺς δέ.

Ὁ Γκαούρ ποὺ θρίσκειται
 στὴ μέση παρασέρνεται καὶ
 πέφτει κάτω. Ἐνας ἀπ' τοὺς
 «ἀντίθετους» γορίλλες σκύβει
 πάνω του καὶ ζητάει νὰ τὸν
 πνίξῃ. Ὁ ἀτρόμητος Ἑλλη-
 νας, πεσμένος ἀνάσκελα κα-
 θὼς θρίσκειται, παλεύει ὑπερ-
 ἄνθρωπα μαζί του. Ὡσπου
 καταφέρνει νὰ τὸν πνίξῃ αὐ-
 τός.

Τέλος, σέρνεται σὲ κακὰ
 χάλια καὶ ξεμακραίνει κάπως
 ἀπαρατήρητος ἀπ' τὰ θειὰ
 ποὺ ἀλληλοσπαράζονται. Καὶ
 μὲ ἀφάνταστη δυσκολία κα-
 ταφέρνει νὰ σκαρφαλῶσῃ καὶ
 νὰ κρυφτῇ στὰ χαμηλὰ κλα-
 διὰ ἑνὸς αἰωνόβιου δέντρου
 ποὺ θρίσκειται κοντὰ στὴ σπη-
 λιά τοῦ Ταρζάν.

Στὸ μεταξύ οἱ γορίλλες
 ποὺ εἶναι μὲ τὸ μέρος τοῦ
 Γκαούρ — οἱ «Γκαουρικοί»,
 ἄς τοὺς ποῦμε — νικᾶνε τοὺς
 ἄλλους. Ἐχουν σπαράξει πολ-
 λούς ἀπ' αὐτοὺς καὶ ὅσοι ἀ-
 πομένουν ἀκόμα ζωντανοί, τὸ
 θάζουν στὰ πόδια νὰ σώσουν
 τὰ τομάρια τους!

Ὅμως οἱ νικητὲς τοὺς κυ-
 νηγᾶνε μὲ λύσσα καὶ μανία!
 Καὶ χάνονται κι' αὐτοί, μαζί
 μὲ τοὺς ἄλλους, πίσω ἀπ' τὶς
 πυκνὲς φυλλωσιὲς τῆς ἄγριας
 περιοχῆς!

Ὁ ὑπέροχος Γκαούρ ἔχει

— "Αν ὁ Ναζράτ ἦταν ἄλλος, θὰ τὸν εἶχα σπαράξει, λέει ὁ Γκαοῦρ στὸν Ταρζάν. Μὰ δὲν θέλω νὰ βάψω τὰ χέρια μου στὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σου! . .

σωθῇ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά σὰν ἀπὸ κάποιο θάμμα! Μὰ ἔχει χάσει πολὺ αἷμα καὶ λιγοστὸ μένει πιά γιὰ νὰ κυλάη στὶς γαλάζιες φλέβες του...

Πάνω στὸ κλαδὶ ποὺ θρίσκεται, νοιώθει ἀφάνταστη ἐξάντλησι καὶ ἀδυναμία. Τὰ μάτια του θαμπώνουν σιγά-σιγά καὶ τ' αὐτιά του βουίζουν παράξενα... Ὁ νοῦς του σκοτεινιάζει, τὸ κορμὶ του παγώνει καὶ πασχίζει ἀπεγνωσμένα, μὲ χέρια καὶ πόδια, νὰ κρατηθῇ πάνω στὰ κλαδιά τοῦ δέντρου. Μὰ δὲν τὰ καταφέρνει γιὰ πολὺ ἀκόμα. Ξαφνικά, γκρεμοτσακίζεται θαρὺς κάτω. Ἐνῶ ἀπ' τὰ χέρια του μόλις προφταίνουν νὰ θγοῦν μερικὲς ξεψυχισμένες κραυ-

γές:

— Ταρζάααν! Τὰ θεριὰ φύγανε... "Ανοιξε τὴ σπηλιά... "Ἔβγα ἔξω... Πεθαίνω!...

Ἡ θαρεῖα ξυλένια ἀμπάρα ἀνοίγει ἀμέσως κι' ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ξεπετιέται ἀνήσυχος καὶ τρέχει κοντὰ του. Ὁ Γκαοῦρ βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια. Καταφέρνει ὁμως ν' ἀνασηκώσῃ τὰ μάτια του, νὰ τὸν κυττάξῃ μὲ ἀγάπη καὶ νὰ τοῦ ψιθυρίσῃ:

— Ταρζάν... "Αν πεθάνω... "Αν πεθάνω προστάτεψε τὴν Τάταμπού!...

Καὶ γέρνει λιπόθυμος...

Ὁ λευκὸς γίγαντας κάνει τ' ἀδύνατα-δυνατὰ γι' αὐτόν. Τὸν σέρνει γρήγορα μέσα στὴ σπηλιά. Πλένει μὲ νερὸ τὶς

πληγές του και πασχίζει με κάθε τρόπο νά τόν συνεφέρει...

Όμως ξαφνικά ανάλαφρο ανθρωπινό ποδοβολητό ακούγεται ξέω απ' τή σπηλιά. Ό Ταρζάν θγαίνει και κυττάζει ανήσυχος. Είναι ή κοντόχοντρη πυγμαία, ή μελιστάλακτη Χουχού, ή τό «Μαῦρο τριαντέφυλλο τής Ζούγκλας»!

— Καλέ βαρέθηκα νά περιμένω τόν Γκαούρ. Αφέντη μου, τού λέει. Είδα και τούς γοριλλάδες πούφευγαν και ξεθάρρεψα. Έτσι θγήκα απ' τήν κρυψώνα μου...

— Δέν σε καταλαβαίνω, μουρμουρίζει ό Ταρζάν. Γιατί άργησες; Πού θρισκόσουν;

— Άστα, Αφεντικούλη μου, τού άποκρίνεται. Τά θάσάνά

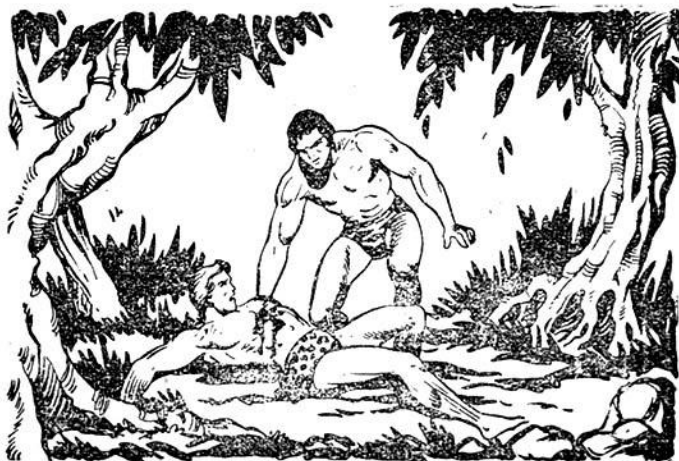
μου τελειώνουνε. Γρήγορις θ' άποκατασταθώ κι' έλόγου μου νά φύγω απ' τά ξένα χέρια...

— Τι έκανες κι' άργησες; τήν ξαναρωτάει άφηρημένα ό "Αρχοντας τής Ζούγκλας.

Η λεπτεπίλεπτη Χουχού χαμηλώνει τά μενεξεδένια της βλέφαρα και ψιθυρίζει ντροπαλά :

— Απήγαγα τόν Ποκοπίκάρό μου! Μέν συγχωρείτε κιόλας!

Ό Ταρζάν δέν πρόφτασε ν' άκούση τήν άπόκρισί της. Γιατί εκείνη τή στιγμή ένας ανάλαφρος άναστεναγμός ακούγεται απ' τό μέρος τού αναίσθητου Γκαούρ. Ό λευκός γίγαντας τρέχει χαρούμενος κοντά του!...

- Ποιός σέ χτύπησε ; ρωτάει ό Γκαούρ.
- Ό Ναζράτ άποκρίνεται ξεψυχισμένα ό "Αρχοντας τής Ζούγκλας.

— Νερό, φωνάζει στη Χουχού. Τρέξε γρήγορα να φέρης κι' άλλο νερό! Αρχίζει να συνέρχεται!

Η πυγμαία παίρνει το μεγάλο φλασκί και ρίχνοντας μιὰ ματιά στο κατακομμένο και ματωμένο κορμί του Γκαούρ, μουρμουρίζει παραξενεμένη:

— Καλὲ πῶς γίνηκ' ἔτσι, καλέ; 'Απ' τὴ μηχανὴ τοῦ κιμά τὸν περάσανε;

Καὶ τρέχοντας ἀμέσως στὴν πηγὴ φέρνει γρήγορα τὸ νερό. Ὑστερα θάζει πάνω στὶς πληγὲς τοῦ μελαψοῦ γίγαντα τὰ θαυματουργὰ βότανα καὶ φίλτρα ποῦ τῆς εἶχε μάθει ἡ μεγάλη γιάτρисσα τῆς Ζούγκλας: ἡ Χούλχα...

Ὁ Γκαούρ ἀρχίζει νὰ συνέρχεται. Καὶ σὲ μερικὲς ὥρες, ὅχι μονάχα οἱ πόνοι τοῦ ἔχουν σταματήσει ἐντελῶς, μὰ καὶ τὴ βοήθεια τοῦ Ταρζάν κατὰφέρει νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ σταθῇ ὀρθός.

— Σ' εὐχαριστῶ «ἀδελφέ» μου, λέει στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ἄν δὲν ἦσουν ἐσὺ δὲν θὰ γλύτωνα ἀπ' τὸ θάνατο!

Ὁ Ταρζάν συμπληρώνει χαμογελῶντας:

— Κι' ἂν δὲν ἦμουν ἐγώ, δὲν θὰ πάθαινες ὅλ' αὐτὰ ποῦ ἔπαθες ἀπ' τοὺς γορίλλες!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τοῦ σφίγγει τὸ χέρι:

— Πρέπει τώρα νὰ φύγω, καλέ μου φίλε, τοῦ λέει. Πρέπει νὰ γυρίσω γρήγορα στὴ σπηλιά μου... Ἡ Ταταμποῦ θὰ ἔχη ἀνησυχήσει!...

Ὁ Ταρζάν προσπαθεῖ νὰ

τὸν κρατήσῃ:

— Μείνε λίγο ἀκόμα, Γκαούρ... Πρέπει νὰ συνέλθης καλά. Ὑστερα ξεκινᾷς...

Δὲν πειράζει, τοῦ ἀποκρίνεται. Νοιώθω πολὺ καλά. Θὰ φύγω τώρα... Καὶ κάνει νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ θυμᾶται τὸν ἀγαπημένο του νᾶνο καὶ ρωτᾷ τὴ Χουχού:

— Ποῦ εἶναι ὁ Ποκοπίκο; Δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ Ποκοπίκο;

Ἐκεῖνη χαμηλώνει τὰ μάτια κι' ἀποκρίνεται ρομαντικά:

— Τὸν ἔχω κρύψει ἐντὸς κάπου! Ἀμα πεινάσῃ θὰ τὸν βγάλω νά... παντρευτοῦμε! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Γκαούρ δὲν δίνει σημασία στὰ λόγια τῆς:

— Σίγουρα θὰ ξαναγύρισε στὴ σπηλιά μας, μουρμουρίζει συλλογιζόμενος. Καὶ ξεκινάει ἀργὰ παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὴν ἀνατολὴ ποῦ βρίσκεται τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό του.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΠΑΚΤΗΣ

Εἶχαμε δὴ —ὅπως θυμόμαστε— τὸν Ναζράτ, τὸν διδυμο ἀδελφὸ τοῦ Ταρζάν, νὰ γκρεμίσῃ στὴν καταπακτὴ τὴν πανώρια Ταταμποῦ δεμένη χειροπόδαρα. Ὑστερα τὸν εἶδαμε νὰ θγαίνῃ ἀπ' τὴν κρυφὴ σπηλιά καὶ νὰ φεύγῃ τρέχοντας...

Ἡ μελαψὴ κόρη τῆς Ζούγκλας πέφτει στὰ ξερά μαλακὰ χορτάρια τῆς καταπακτῆς καὶ δὲν παθαίνει τίποτα. Ζα-

λίζεται μονάχα λιγάκι, μά γρήγορα συνεχεται.

Προσπαθεί νά διακρίνη τίποτα, μά τὸ σκοτάδι εἶναι θαυὸς καὶ τὸ μουντρούμι πού θρίσκειται...

— Κακοῦργε Ναζράτ! μου γρίζει μὲ λύσσα καὶ μανία τρίζοντας τὰ κάτασπρα μαργαριταρένια δόντια ἑτης.

Ταυτόχρονα σχεδὸν ξαφνιάζεται. Πλάι της ἀκούει μιὰ γνώριμη φωνή :

— Βρὲ καλῶς τὰ κορίτσια ααα!... Καὶ τοῦ λόγου σου ἐδῶ στὴ φάκα, κυρά Ταταμπούμ;!

— Ἐσὺ εἶσαι, Ποκοπίκο; κάνει μὲ ἀνέπιπτη χαρὰ ἡ μελαψὴ κόρη.

— Τοῦ λόγου μου, ὀλάκερος καὶ χαίρω ἄκρας ὑγείας!

— Καὶ τὶ ζητᾷς ἐδῶ κάτω;

— Περιμένω τό... ἐλεωφορεῖο! Χά, χά, χά!... "Οχι, καλέ, τὸ ἐλεωφορεῖο πέρασε. Ἐγὼ θρίσκομ' ἐδῶ καθότι τυγχάνω ἐρωτευμένος! Καὶ ὥς ἐκ τούτου ἔπεσα γιὰ ν' αὐτοκτονήσω!... Μὲ ἀντιλήθεις;

— Δεμένος εἶσαι κι' ἐσὺ ; τὸν ρωτᾷ ἡ Ταταμπού.

— Οὐδόλως: Λυτὸς καὶ ἀνεξάρτητος!

— Τότε τί κάθεις, θλάκα; τοῦ φωνάζει μὲ θυμό. Τσακίσου γρήγορα νά μὲ λύσης. Κόψε μὲ τὸ μαχαίρι σου τὰ σχοινιά! Πρέπει νά σωθῶ ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Ναζράτ...

Ὁ Ποκοπίκο κουνάει τὴν κεφάλαι του:

— Ἀπ' τὰ χερᾶκια αὐτοῦ νοῦ θά σωθῇς, κυρά Λουκούμ μου... Ἀπ' τίς δικές μου

χερούκλες νά δοῦμε πῶς θά γλυτώσης! Ἀμέ;

Καὶ προσθέτει ἀγέρωχα:

— "Αἰντε καὶ τώρα πού εἶσαι δεμένη εἶναι εὐκαιρία. "Ακου, τὸ λοιπόν, νά σοῦ ἐξομολογήθῶ τὸν ξ ρ ω ς μου!

Ἡ πανώρια μελαψὴ κοπέλα τοῦ φωνάζει ἄγρια :

— Λῦσε με, θλάκα!... Λῦσε με γιατί θά...

— Κάνε ὑπομονή τὴ διακόπτει ὁ νᾶνος. "Όταν νεύξω τὴν ἐξομολόγα μου, θά σέ λύσω. Καὶ τότε μὲ μурλαίνεις στὴ στράκα καὶ στὴν καρπαζιά!

Καὶ συνεχίζει :

— Τὸ λοιπὸν καὶ τελοσπάντων, ἔχουμε καὶ λέμε: Ἀξιέραστος δεσποινὶς Λουκούμω ! Πρῶτον ἔρχομαι νά ἀρωτήξω διὰ τὴν καλὴν σας ὑγείαν καὶ δεύτερον ἡ καρδιά μου κτυπεῖ ὥσπερ τὰμ-τὰμ δι' ἐσᾶς!..

— Θά σοῦ δεῖξω ἐγώ! ξεφωνίζει ἀφρίζοντας ἀπ' τὸ κακό της ἡ Ταταμπού καὶ—δεμένη καθὼς εἶναι — σέρνεται στὸ σκοτάδι γιὰ νά τὸν φτάσῃ. Θά σέ σχίσω μὲ τὰ δόντια μου, μουγγρίζει μανιασμένη.

Ὁ Ποκοπίκο δίνει τόπο στὴν ὀργή:

— Καλὰ ντέεε! τὴς κάνει. Θά σέ λύσω, νά δοῦμε τί θά καταλάβῃς!

Τὰ μάτια τους ἔχουν ἀρχίσει στὸ μεταξὺ νά συνηθίζουν στὸ σκοτάδι. Κάτι μποροῦν τώρα νά ξεχωρίζουν στὸ θάθος τῆς καταπακτῆς...

Ὁ νᾶνος κοντοζυγώνει στὴν Ταταμπού καὶ τραβώντας τὴ χιτζάρα του κόβει τὸ

χορτόσχοινο που δένει τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια της. Τὴ λευθερώνει.

Ἡ πανώρια κόρη πετιέται ὀρθὴ καὶ γιὰ λίγες στιγμές ὁ σφέρκος τοῦ φοβεροῦ καὶ τρομεροῦ Ποκοπικό πετάει σπίθες κάθε φορά που χτυπάει πάνω του ἡ παλάμη της.

— Κλάφ, κλούφ, κλάφ, κλούφ, κλάφ, κλούφ!...

— Ἀμάν, σθερκοχειροκροτήματα, κάνει ἀναστενάζοντας ὁ μικροσκοπικὸς νᾶνος. Οὔτε κινηματογραφικὸς ἀστέρρας νὰ ἤμουν!...

Κάποτε ὅμως τὸ χέρι τῆς Ταταμποῦ κουράζεται καὶ παύει νὰ χτυπά.

— Γιατί σταμάτησες; τῆς λέει ὁ Ποκοπικό. Βάρα τώρα τοῦ εἶμαι... ξεστός!

ΤΑ ΠΑΖΑΡΙΑ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

Ὅμως ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα ἔχει ξεσπάσει τὰ νεῦρα της καὶ τώρα λογαριάζει πῶς θὰ θγῇ ἀπ' αὐτὴ τὴ φρικτὴ παγίδα. Καὶ παρατώντας τὸ νᾶνο, κάνει ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ σκαρφαλώσῃ στὰ τοιχώματα τῆς καταπακτῆς. Τίποτα ὅμως δὲν καταφέρνει.

Ἔτσι ἀναγκάζεται νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθεια τοῦ τετραπέρατου Ποκοπικό:

— "Ε, θάλακα, τοῦ λέει. Ἐσένα τὸ μυαλό σου κόβει. Δὲν βρίσκεις κανένα τρόπο νὰ θγοῦμε ἀπὸ δῶ μέσα;

Ὁ νᾶνος μουρμουρίζει μὲ αὐτοπεποίθησι:

— Δὲν ἔχεις ἄδικο... Τοῦ λόγου μου μπορῶ, ἅμα θέλω, νὰ σὲ θγάλω πάνω στὸν κα-

θαρὸν ἀήρ! Μὰ δὲν θαραιέσαι: Καλὰ εἴμαστε κι' ἐδῶ! Μπορεῖ σιγὰ-σιγὰ καὶ σὲ μερικὰ χρόνια νὰ μέ... ἀγαπήσης! Τὸ ὁποῖον, κι' ἐδῶ που τὰ λέμε, που θὰ θρῆς καλύτερον ἀπὸ μένα;

Ἡ Ταταμποῦ που ἔχει ἐμπιστοσύνη στὸ μυαλό του, τὸν παρακαλᾷ τώρα:

— Ποκοπικάκι μου, τοῦ ξαναλέει. Ἄν καταφέρῃς νὰ θγῶ ἀπὸ δῶ κάτω, θὰ σοῦ δώσω ὅ,τι μοῦ ζητήσης!

— Ὁ,τι;

— Ὁ,τι!

— Ἐν τάξει, κυρὰ Λουκούμω. Εἴμαστε σύμφωνοι!

— Τί ζητᾷς λοιπόν;

Ἐνα φιλὶ «τρεχούμενο»!

— Τὸ ἔχεις.

Καὶ ἡ γιγαντόσωμη μελαψὴ Ἑλληνίδα γονατίζει ἀμέσως μπροστὰ στὸ μικροσκοπικὸ νᾶνο, τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τοῦ δίνει ἓνα δυνατό φιλὶ στὸ μάγουλο. Ὑστερα ξανασηκώνεται.

— Ἐεεε; Τί κάνεις ἐκεῖ τῆς φωνάζει ὁ Ποκοπικό. Δὲν εἴπαμε φιλὶ σέκο! Συμφωνήσαμε φιλὶ τρεχούμενο!

— Δὲν ξέρω τοῦ κάνει. Δὲν καταλαβαίνω.

Ὁ νᾶνος τῆς ἐξηγεῖ σοβαρὰ καὶ μ' ἐπιστημονικὴ ἐμβρίθεια:

— Τὰ τρεχούμενα φιλιὰ εἶναι, τὸ ὁποῖον, συνέχεια. Τουτέστιν φιλιὰ συνεχίας....

— Πῶς δηλαδὴ;

— Νά ἔτσι, τῆς κάνει....

Καὶ σκαρφαλώνοντας ἀγκαλιάζει τὸ λαιμὸ της καὶ ἀρχίζει νὰ τὴ φιλή μὲ ταχύτητα

**‘Ο Ποκοπίκο κ’ ἡ Χουχού ἀκοῦνε τὴ φωνὴ τοῦ Γκαεὺρ
καὶ τσακίζονται νὰ κατέβουν ἀπ’ τὰ βράχια.**

πολυβόλου:

— Μάτς-μούτς, μάτς-μούτς,
μάτς-μούτς....

Ἡ Ταταμποὺ τραβιέται μὲ
δυσφορία.

— Καλά, καὶ δὲν σταματᾶνε
ποτέ; ρωτᾶει.

— “Ὅχι παιδίμου, τῆς ἀπο
κρίνεται. Γι’ αὐτὸ τὰ λένε φι
λιά τρεχοῦμενα. Σὰν τὸ τρε-
χοῦμενο νερό. Σταματᾶει ποτὲ
αὐτὸ; Θέλεις νὰ σοὺ ξαναδεί-
ξω;

— Εὐχαριστῶ κατάλαβα!

‘Ο Ποκοπίκο ἐπιμένει:

— Περικαλῶ!... “Ἀν δὲν
κατάλαβες μὴ ντρέπῃσαι. Ἐ-
μένα δὲν μοῦ κάνει κόπο...

— Λοιπὸν τὸν ρωτᾶει ἡ πα-
νώρια Κόρη. Πέσ’ μου τώρα
πῶς θὰ βγῶ ἀπὸ δῶ μέσα;

‘Ο μικροσκοπικὸς κι ἀστεϊ-

ος νᾶνος σοβαρεύει:

— “Ὅταν ἡ Χουχού μὲ γκρέ-
μισ’ ἐδῶ, τῆς ἐξηγεί, μοῦ πέ-
ταξε γιὰ χορατὸ κ’ ἓνα μεγάλ-
ο χορτόσχοινο. Νάτο, αὐτὸ
εἶναι... Τὸ λοιπὸν τοῦ λόγου
μου τώρα θ’ ἀνεβῶ στὴ ράχι
σου, θὰ πατήσω στὸ κεφάλι
σου καὶ σκαρφαλώνοντας θὰ
βγῶ ἐπάνω... Τοῦ λόγου σου
τὸ λοιπὸν θὰ μοῦ πετάξης τὴ
μιά ἄκρη τοῦ χορτόσχοινο
καὶ τοῦ λόγου μου θὰ τὴ δέ-
σω σ’ ἓνα δέντρο γερά... Τό-
τε τοῦ λόγου σου θὰ πιαστής
ἀπ’ τὴν κάτω ἄκρη καὶ σιγά-
σιγά θὰ σκαρφαλώσης ἐπά-
νω... Ἀντιλήθεσαι;

Ἡ Ταταμποὺ ἐνθουσιάζεται
ἀπ’ τὸ σχέδιό του.

— Μπράβο! τοῦ φωνάζει.
Καὶ τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ ἀρπάζει

μου!

Ἡ μελαψή Ἑλληνίδα λύνει γρήγορα τὴν πέτρα καὶ τοῦ πετάει γιὰ τρίτη φορά τὸ σχοινί. Ὁ Ποκοπίκο τὸ πιάνει καὶ σέρνοντάς το ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά, κόβει μὲ τὴ χατζάρα του κι ἄλλο ἓνα χορτόσχοινο. Ἐτσι, ματίζοντας καὶ τὰ δυὸ μὲ γερό κόμπο, φτιάχνει μὲ αὐτὰ ἓνα πολὺ μακρὺ σχοινί.

Ἀμέσως δένει τὴ μιὰ ἄκρη του στὸν χοντρὸ κορμὸ ἑνὸς θεόρατου δέντρου. Μὰ γρήγορα, ἀλλάζοντας γνώμη, λύνει τὸ χορτόσχοινο ἀπ' τὸν γερό κορμὸ καὶ τὸ δένει στὸν ἀδύνατο καὶ λεπτὸ κορμὸ ἑνὸς μικροῦ κηπαρισιοῦ.

Τέλος πετάει τὴν ἄλλη ἄκρη μέσα στὴν καταπακτὴ κ' ἡ Ταταμποῦ ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνη....

Ὅμως ἀπ' τὸ βάρος της ὁ ἀδύναμος κορμὸς τοῦ μικροῦ δέντρου λυγίζει επικίνδυνῃ. Σὲ κάθε τράβηγμα τὸ χορτόσχοινο ὅλο καὶ ὑποχωρεῖ. Καὶ ἡ μελαψή Κόρη ἀνησυχεῖ:

— Ποκοπίκο, τοῦ φωνάζει κοεμασμένη καθὼς εἶναι. Γιατί καμμένε δὲν τὸ ἔδεσες σ' ἓνα χοντρὸ δέντρο;

— Γιὰ νὰ ἔχη... σουσπασιόν! τῆς ἀποκρίνεται νοθερά ὁ νᾶνος.

Τέλος καὶ μὲ πολλὰ θάσανα καταφέρνει νὰ σκαρφαλώσῃ καὶ νὰ βγῇ ἀπ' τὴν ἀπαίσια καταπακτὴ.

Ὁ Ποκοπίκο μ' ἓνα πήδημα θροινιάζεται ἀμέσως στὸ σβέρκ της σὺν μικρὸ μαῦρο γατάκι.

— Καὶ τώρα δρόμο γιὰ τὴ σπηλιά μας, τὴ διατάζει.

Ἡ μελαψή Κόρη, που οὔτε κἀν νοιώθει στοὺς ὤμους τὸ βάρος του, ξεκινάει βιαστικὴ καὶ μουρμουρίζοντας:

— Ἀνησυχῶ!... Ἀνησυχῶ γιὰ τὸν Γκαούρ!

Ὁ νᾶνος τὴν καθησυχάζει:

— Μὴ φοβάσαι... Δὲν θὰ τοῦ πῶ πῶς μὲ φίλησες!

Ο ΤΑΡΖΑΝ Ἡ Ο ΝΑΖΡΑΤ;

Καὶ τώρα ἂς ξαναγυρίσουμε στὸν Γκαούρ...

Τὸν εἶχαμε δῆ νὰ φεύγῃ ἐξανιλημένος καὶ σὲ κακὰ χάλια ἀπ' τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν καὶ νὰ προχωρῇ γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό του.

Καὶ νά: Κοντοζυζώνει στοὺς πρόποδες ὅταν γνώριμο φτερουγίσμα καὶ κράξιμο ἀκούγεται πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Εἶναι ὁ Πίκ, τὸ τετραπέρατο καὶ ἀγαπημένο κοράκι τοῦ μελαψοῦ γίγαντα.

Τὸ πουλὶ χαμηλώνει γρήγορα, κάθεται στὸν ὦμο του καὶ ἀρχίζει νὰ κράζῃ παράξενα καὶ ἀνήσυχῃ.

Ὁ Γκαούρ προσέχει τὰ κραξίματά του καὶ καταλαβαίνει πῶς κάπου θέλει νὰ τὸν ὀδηγήσῃ...

— Ἐμπρὸς Πίκ... Πᾶμε, τοῦ λέει.

Τὸ κοράκι φτερουγίζει ἀμέσως καὶ παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὴ δύσι, προχωρεῖ λίγο καὶ κάθεται στὰ χαμηλὰ κλαδιὰ κάποιου ἄλλου... ἄλλου.... ἄλλου... Κι αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται πολλὰς φορές.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀκολουθεῖ τὴν πορεία του, σιγὰ -

σιγά όμως, γιατί δεν έχει δύναμι να τρέξει...

Περνούνε έτσι πολλές ώρες κι αρχίζει να σουρουπώνει...

Ο Πίκ φτάνει τέλος μπροστά στο άνοιγμα μιας άγνωστης σπηλιάς. Κι ο Γκαούρ μπαίνοντας μέσα αντικρύζει τη βαθειά σκοτεινή καταπακτή που ξέρουμε.

— Έεεε! Ποιός είναι κάτω; σκύβει και ρωτάει δυνατά.

Όμως καμιά απόκρισι δεν παίρνει.

— Είναι πολύ περίεργο μουρμουρίζει συλλογισμένος. Για να με φέρη εδώ ο Πίκ, κάτι σίγουρα θα συμβαίνει. Κάποιον δικό μου άνθρωπο θα είδε να μπαίνει μέσα εδώ... Ποιόν άραγε να είδε;

Τέλος βγαίνει άπρακτος έξω και άδιαφορώντας για τα έπιμονα κραξίματα του έξυπνου κορακιού, ξαναπαίρνει άργά το δρόμο για το βουνό του.

Δεν έχει όμως ξεμακρύνει ούτε έκατό βήματα, όταν άκούη ανθρώπινο ποδοβολητό να πλησιάζει...

Έτσι σταματάει άπτότομα, κρύβεται πίσω άπ' το χοντρό κορμό ενός γιγαντιαίου δέντρου και παρακολουθεί περίεργος με μάτια και αυτιά.

Και να: Δεν περνάνε λίγες στιγμές και βλέπει να παρυσιάζεται ο Ταρζάν. Τόν προσέχει καλά και βλέπει πώς δεν κουτσάινει. Αυτός είναι!

Ο Άρχοντας της Ζούγκλας προχωρεί ίσια κατά τη σπηλιά που ο Πίκ, πριν λίγο, είχε φέρει τόν Γκαούρ. Φτάνει γρή-

γορα στο άνοιγμά της και μπαίνει θιαστικός μέσα...

Σε λίγο όμως ξαναθαίνει νευρικός, ανήσυχος, θυωμένος και μουρμουρίζοντας:

— Μά αυτό είναι άπίστευτο πώς διάβολο κατάφερε να ξεφύγη άπ' την καταπακτή;!

Ο Ταρζάν κάθεται σε μια πέτρα του βρίσκεται έξω άπ' τ' άνοιγμα της σπηλιάς. Στηρίζει το κεφάλι στις δυό του παλάμες και μένει εκεί άκίνητος και βαθειά συλλογισμένος.

Ο μελαψός γίγαντας που παρακολουθεί κρυμμένος πίσω άπ' τόν κορμό του δέντρου, τά βρίσκει όλ' αυτά πολύ περίεργα!... Και γι' αυτό άκριβώς δεν άποφασίζει να φανερωθή και να μιλήση στον Άρχοντα της Ζούγκλας. Προτιμάει να φύγη κρυφά, χωρίς να τόν άντιληφθή.

Έτσι, πατώντας στα δάχτυλα των γυμνών ποδαριών του προχωρεί όσο μπορεί πιο άθόρυβα...

Μά ξαφνικά και σαστισμένος καθώς είναι, πατάει τυχαία στο ξερό τομάρι ενός ψύφου σκατζόχοιρου. Και τά σουβλερά του άγκάθια τρυπάνε τήν πατούσα του.

— Άχχχ! του ξεφεύγει άθελα μια πονεμένη κραυγή!

Νά τόν άκουσε άραγε ο Ταρζάν; Αυτό φοβάται και τó βάζει άμέσως στα πόδια. Τρέμει στη σκέψη πώς μπορούσε να τόν ιδή και να καταλάβη πώς ήταν κρυμμένος και τόν κατασκόπευε!...

Και τρέχει σαν τρελλός, πα

ρά την αφάνταστη εξάντληση που έχει... "Ενας Θεός μονάχα ξέρει πώς τὰ καταφέρνει.

"Ετσι απομακρύνεται αρκετά θέλοντας νὰ πιστεύη πώς ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας οὐτε τὸν ἀκούσε οὐτε τὸν εἶδε. "Ὡσπου φτάνει κάποτε στὸ πέτρινο βουνό, σκαρφαλώνει μὲ μεγάλη δυσκολία στὴν κορυφή καὶ μπαίνει στὴ σπηλιά του...

ΦΟΒΕΡΕΣ ΥΠΟΨΙΕΣ!

"Ἡ Ταταμπού κι ὁ Ποκοπίκο τὸν ὑποδέχονται μὲ χαρά. Αὐτοὶ ἔχουν ὄρες πού γύρισαν στὴ σπηλιά...

"Ἡ μελαψὴ Κόρη τοῦ διηγείται μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴν τραγικὴ περιπέτειά της. Πῶς τὴν ἐγέλασε ὁ ἀπαίσιος Ναζράτ... Πῶς τὴν ἔδεσε χειρὸ πόδαρά. Καὶ πῶς τὴν γκρέμισε στὴν καταπακτὴ τῆς ἀγνώστης σπηλιάς.

"Ὑστερα τοῦ λέει κι ὁ νᾶνος τὰ δικά του βάσανα:

— Τὸ λοιπὸν τοῦ λόγου μου, κυρ Μαντράχαλε πήγα ἀπό... κλοπὴ! Τὸ ὅποιο μ' ἔκλεψε ἡ Χουχού. Καὶ περὶ διὰ νὰ μὲ ἐξαναγκάσῃ νὰ ὑποκύψω εἰς τὸν «"Ἡσαία χόρευε», μὲ μετέφερε ἐντὸς μιᾶς σπηλαιώδους σπηλιάς καὶ μ' ἔρριξε στὸ λάκκο. "Ὑστερὸς μοῦ εἶπε: "Ἡ πεῖ να θὰ σέ κάνῃ νὰ μὲ ἡγαπήσῃς! Τ' ἀκούς τὸ λοιπὸν, Γκαουράκο μου; Αὐτὰ τραβάμε ἑμεῖς οἱ... ὁμορφοί!

"Ὁ μελαψὸς γίγαντας οὐτε τὸν προσέχει κἄν. "Ἐχει σταθῇ ἀκίνητος καὶ θαθεῖα συλλογισμένος Μιὰ φοβερὴ πάλι ὑποψία τριβελίζει τὸ μυαλό του.

— Ταταμπού, ρωτᾷ τὴν πα

νώρια κι ἀγνή συντρόφισσά του. Μήπως αὐτὸς πού ἦρθε πάνω στὸν ἐλέφαντα καὶ σέ ξεγέλασε πῶς ἦταν ὁ Ταρζάν...

— Τί; τὸν διακόπτει ἐκείνη.

— Μήπως ἦταν πραγματικὰ ὁ Ταρζάν; ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας;

— "Ὁχι, τοῦ ἀποκρίνεται μὲ βεβαιότητα ἡ Ταταμπού. Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου νὰ κουτσαίνῃ ἀπ' τὸ δεξιὸ πόδι. "Ἡταν ὁ Ναζράτ. Ὁ κακοῦργος ἀδελφός του!

"Ὁ Γκαοῦρ μουρμουρίζει:

— "Αλλοίμονο!... Ὁ καθένας μπορεῖ νὰ κουτσαίνῃ. ἄς ἔχῃ γερά τὰ πόδια του!

— Τὸ λοιπὸν ξέρετε τί λέω ἐγώ; ἐπεμβαίνει ὁ Ποκοπίκο.

— Τί;

— Ὁ Ναζράτ τυγχάνει σαπουνόφουσκα! Ὁ Μεγαλειότατος εἶναι καὶ Ταρζάν καὶ Ναζράτ καὶ τό... κακὸ συναπάντημα πού λένε!...

— "Ὁχι! ξαναλέει ἡ Ταταμπού. Ὁ Ταρζάν εἶναι Ταρζάν. Εἶναι ὁ καλύτερός μας φίλος. Μᾶς ἔχει σώσει τὴ ζωή!

"Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀναστενάζει:

— Μακάρι νὰ εἶναι ἔτσι, ψιθυρίζει.

Καὶ ἀρχίζει νὰ ἐξηγῇ τὶς τρομερὲς ὑποψίες του, σὰ νὰ κουβεντιάζῃ μὲ τὸν ἑαυτό του:

— Φαντάζομαι πῶς ὁ Ταρζάν θὰ ἔχῃ σκάψῃ ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς τοῦ ἑνα λαγούμι πού νὰ βγαίνῃ ἔξω ἀπ' αὐτήν... "Ὅταν ἔφτασα ἐκεῖ οἱ γορίλλες χτυποῦσαν μὲ τὰ ρόπαλά τους τὴν ἀμπάρα πού ἔκλεινε τὸ ἀνοιγμα τῆς

σπηλιάς. Τη στιγμή εκείνη ο Ταρζάν βρισκόταν μέσα. Τό ξέρω καλά αυτό γιατί το φώ ναξα και άκουσα τη φωνή του να μου αποκρίνεται...

»Φαίνεται λοιπόν, πώς σάν άρχισα να παλεύω με τον γιγαντώσωμο γορίλλα, ο Άρχοντας της Ζούγκλας θα βγήκε απ' τ'ο κρυφό λαγούμι του έξω απ' τη σπηλιά... Πήδησε ύστερα στη ράχι του ελέφαντα κ' ήρθε να θρῆ την Ταταμπού... Την ξεγέλασε πώς είμαι τάχα έτοιμοθάνατος και την έφερε στη σπηλιά που τάχα βρισκόμουν...

»Εκεί κατάφερε να της δέση τα χέρια και τα πόδια με έ να από τα δυό χορτόσχοινα που έπίτηδες είχε αφήσει εκεί, "Υστερα έκανε πώς κούτσαινε για να ξεγελάση την Ταταμπού και να την κάνη να πιστέψη πώς δεν ήταν ο Ταρζάν, αλλά ο Ναζράτ, ο άνυπαρκτος ίσως, άδελφός του.

»Τέλος την γκρέμισε μέσα στην καταπακτή κ' έφυγε τρέχοντας. Και σίγουρα περνώντας απ' τ'ο κρυφό άνοιγμα του λαγουμιού θα ξαναγύρισε στο έσωτερικό της σπηλιάς του....

»Εκεί θα περίμενε κλεισμένος μέχρι που του φώναξα έγώ και άνοιγοντας την άμπάρα βγήκε έξω... "Αν με περιποιήθηκε και πάσχισε να με συνεφέρει, άσφαλώς θα τ'ο έκανε για να ξεγελάση κ' έμένα, όπως έκανε με την Ταταμπού!

"Υστερα έγώ έφυγα ξαντλημένος και σε κακά χάλια! 'Ο Πικ όμως, τ'ο καλό μου κοράκι, που είχε παρακολουθή-

σει τον ελέφαντα είδε που ο Ταρζάν είχε κρύψει την Ταταμπού. Και ποιος ξέρει πόσες ώρες πετούσε κ' έψαχνε στη Ζούγκλα για να με βρῆ και να με ξαναγύριση πίσω σ' αυτή την άγνωστη σπηλιά με την καταπακτή.

»Εκεί έψαξα βέβαια, μα δεν βρήκα κανέναν. Καθώς έφευγα όμως είδα τον Ταρζάν. Τόν ίδιο, τον πραγματικό Ταρζάν που σίγουρα θα έρχόταν να ξαναθρῆ την Ταταμπού που είχε κρύψει στην καταπακτή για να την κάνη σκλάβο του...

»Όμως αυτή τη φορά νόμιζε πώς δεν τον βλέπει κανένας και δεν υπήρχε λόγος να κάνη πώς κούτσαινε. "Ετσι μπῆκε στη σπηλιά, έψαξε, δεν βρήκε κανέναν και ξαναβγήκε έξω θυμωμένος! Τόν άκουσα μάλιστα να μουρμουρίζει: «Μά αυτό είναι άπίστευτο! Πώς διάβολο κατάφερε να ξεφύγῃ απ' την καταπακτή;» Ποιόν λοιπόν έννοούσε μ' αυτά τ'α λόγια; Σίγουρα την Ταταμπού...

"Υστερα έφυγα, Μά πατώντας πάνω στο ξερό τομάρι του ψόφιου σκαντζόχοιρου, τρυπήθηκα και φώναξα «"Ασας!» Δέν φαντάζομαι ότι θα με άκουσε ή ότι θα με είδε. Βρισκόμουν σε άρκετη απόσταση από αυτόν!...

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

"Ο Ποκοπικό που παρακολουθούσε όλους τούς παραπάνω συλλογισμούς του Γκακούρ, συμφωνεί άπόλυτα:

— Μπράβο Μαντράχαλε! "Οπως τ'α λές θα είναι! "Ο Με-

γλειότατος παρασταίνει τὸν Ναζράτ! 'Εσὺ, τὸ λοιπὸν ν' ἀναλάβῃς πρῶτα νὰ τὸν σκοτώσῃς καὶ μετὰ ἐγὼ νὰ τὸν... σφάξω!

Ἡ πανώρια μελαψή Κόρη ἔχει ἀγύριστο κεφάλι:

— 'Αδύνατον, ἐπιμένει. Ὁ Ταρζάν ἔχει καλὴ ψυχὴ καὶ καρδιά. Δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τέτοια ἐγκλήματα!.. "Αἰδικά τὸν ὑποψιάζεσαι Γκαούρ! "Ὅλ' αὐτὰ ποὺ μᾶς ἀράδιαζες τόση ὥρα ἦταν φαντασιές τοῦ ζαλισμένου σου κεφαλιοῦ!

Μὰ δὲν προφταίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια της κι ἀνθρώπινες πατημασιὲς ἀκούγοντ' ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιὰ στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ.

Ὅλοι ξαφνιάζονται. Ὁ Γκαοὺρ πετιέται ὀρθὸς καὶ φωνά-

ζει ἐρωτηματικά:

— "Εεεε!... Ποιὸς εἶναι; Μιὰ γνώριμη φωνὴ ἀκούγεται ν' ἀπαντᾷ:

— 'Εγὼ εἰμαι!

Καὶ στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς παρουσιάζεται ἀνήσυχος ὁ Ταρζάν.

Ὁ Γκαοὺρ τὸν ὑποδέχεται ψυχρά:

— Κάθησε, τοῦ λέει.

Καὶ τὸν ρωτᾷ σχεδὸν ἀμέσως καὶ μὲ ἀπότομο τρόπο:

— Τί σ' ἔκανε νάρθῃς τόσο νύχτα στὴ σπηλιὰ μας;

Ὁ Ταρζάν δὲν τοῦ ἀποκρίνεται. Μόνο κυττάζει κατὰ πλεονεξία τὸν μικροσκοπικὸ μαῦρο νᾶνο.

— 'Εδῶ εἶσαι, Ποκοπίκο; ρωτᾷ χαμένα.

Καὶ μουρμουρίζει τὰ ἴδια λό-

Ἡ πανώρια Ταταμποὺ δίνει γελῶντας στὸν Ποκοπίκο ἕνα χαϊδευτικὸ χαστουκάκι. Ἐκεῖνος δμῆς...

για πού ο Γκαούρ τὸν εἶχε ξανακούση νὰ λέη ὅταν βγῆκε ἀπογορευμένος ἀπ' τὴ σπηλιά!

— Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀπίστευτο! Πῶς διάβολο κατάφερες νὰ ξεφύγης ἀπ' τὴν καταπακτή;

Καὶ καθὼς κάθεται ἡσυχασμένος πιά σὲ μιὰ ἀπ' τὶς πέτρες τῆς σπηλιάς ἐξηγεῖ στὸν Γκαούρ:

— Εἶχα τρομάξει «ἀδελφέ» μου. Νόμιζα πῶς ὁ Ποκοπικό εἶχε χαθῇ. Κ' ἐπειδὴ ξέρω πόσο τὸν ἀγαπᾶς ἦρθα νὰ μάθω τί ἀπόγινε... Καὶ συνεχίζει:

— «Ὅταν ἔφυγες ἀπ' τὴ σπηλιά μου γιὰ νὰ γυρίσης ἐδῶ, ἐγὼ πῆρα τὸ τόξο καὶ βγῆκα νὰ χτυπήσω κανένα ζαρκάδι. Εἶχα μουδιάσει ἀπαρῶν μένος ὅλη μέρα μέσα. Σὰν γύρισα ὅμως θυμήθηκα πῶς ἡ Χουχού εἶχε ἀργήσει νὰ γυρίσῃ ἀπ' τὸ βουνό σου ὅταν τὴν ἔστειλα νὰ σὲ εἰδοποιήσῃ πῶς κινδυνεύω... Τὴ ρωτοῦσα γιατί καθυστέρησε τόσο, μὰ δὲν μοῦ ἔλεγε... Ὡσπου τέλος ἀναγκάστηκα νὰ τὴ δείρω...»

Ὁ Ποκοπικό ἐνθουσιάζεται:

— Καλὰ τῆς ἔκανες! Ὁ Θεὸς νὰ συχωρέσῃ τὰ πεθαρμένα καὶ τὰ ζωντανά σου! τοῦ λέει.

— Λοιπὸν; ρωτᾷ μ' ἐνδιαφέρον ὁ Γκαούρ.

Κι' ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας" συνεχίζει ἡρεμα:

— Μὲ τὸ ξύλο ἄνοιξε ἡ γλῶσσα της. Καὶ μοῦ τὰ ἔδωσε ὅλα «χαρτί καὶ καλαμάρι». Μοῦ ὁμολόγησε πῶς εἶχε ρί-

ξει τὸ νᾶνο στὴν καταπακτὴ μιᾶς ἄγνωστης κρυφῆς σπηλιάς. Καὶ μοῦ εἶπε τὸ μέρος ποῦ βρισκόταν ἡ σπηλιά αὐτή... "Εἶται ἔτρεξα ἀμέσως νὰ τὸν θρῶ καὶ νὰ τὸν λευθερώσω..." Ὅμως ἡ βαθεῖα καταπακτὴ ἦταν ἄδεια. Καὶ ὁ Ποκοπικό δὲν ἦταν ποτὲ δυνατὸν νὰ βγῇ μονάχος ἀπὸ ἐκεῖ μέσα! Κάποιο μυστήριον, νομίζω λοιπὸν, κρύβεται σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν!

Χαρούμενη τὴν ὥρᾳ ταταμποῦ σκουντάει μὲ τρόπο τὸν Γκαούρ καὶ τοῦ ψιθυρίζει σιγά :

— Τὰ βλέπεις ποῦ στᾶλεγα; Τώρα τί λές, κύριε Καχύποπτε καὶ φαντασιολόγε; Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας" δὲν ἔψαχνε γιὰ μένα στὴ σπηλιά. Γιὰ τὸν Ποκοπικό ἔψαχνε. Κι' ὁ σκοπὸς τοῦ ἦταν ἅγιος. Ζητοῦσε νὰ τὸν θρῇ καὶ νὰ τὸν σώσῃ!...

Ὁ ὑπέροχος μελαψὸς γίγαντας χαμογελάει καλόκαρδα:

— Τὰ λάθη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι, Ταταμπού. "Ἀνθρώπος εἶμαι κι' ἐγώ. "Ἐκανα λάθος!

Κι' ἀγκαλιάζοντας ἀμέσως μὲ ἀγάπη τὸν Ταρζάν τὸν φιλάει στὰ δυὸ μάγουλα:

— Μὲ συγχωρεῖς, «ἀδελφέ» μου! Χωρὶς νὰ τὸ θέλω εἶχα σκεφθῇ κάτι κακὸ γιὰ σένα!.. Μὰ τώρα καμμιὰ ὑποψία πιά δὲν μὲ βασανίζει. Εἶσαι ἀθῶος, Ταρζάν!...

— Δὲν καταλαβαίνω, ψιθυρίζει ἀπορώντας ὁ λευκὸς γίγαντας.

— Καλύτερα! τὸν καθησυχάζει ὁ Ποκοπίκο. Γιατὶ ἂν καταλάβαινες θὰ τρώγατε τὰ μουςτάκια σας σάν... καταΐφια!

Κι' ὅλοι μαζί τώρα λένε στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας γιὰ τὴν ἀρπαγὴ τῆς Ταταμπού ἀπὸ τὸν κακοῦργο Ναζρὰτ καὶ γιὰ ὅσα εἶχαν γίνῃ καὶ δὲν τὰ ἤξερε!...

Ὁ Ταρζάν τὰ ἀκούει κατὰπληκτος:

— Ἀμ τώρα ἐξηγοῦνται ὅλα! μωρμουρίζει ἱκανοποιημένος.

Καὶ σάν ἡχώ τῆς φωνῆς του ψιθυρίζει ὁ Γκαοῦρ:

— Ἀλήθεια!... Τώρα ἐξηγοῦνται ὅλα!...

— Ἐξηγοῦνται ἢ μπερδεύονται περισσότερο; ρωτᾷ καὶ τοὺς δυὸ μαζί ὁ κουτοτετραπέρατος νᾶνος!

ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ, ΜΑ ΑΔΕΛΦΟΣ ΜΟΥ!

Ὅταν ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας φεύγει γιὰ νὰ γυρίσῃ στὴ σπηλιά του, ὁ Γκαοῦρ τὸν συνοδεύει παρὰ ἔξω καὶ τοῦ λέει:

— Τί θὰ γίνῃ μ' αὐτὸν τὸν ἀδελφό σου; Σὲ πολλές στεναχώριες μᾶς ἔχει βάλει τώρα τελευταία...

Ὁ Ταρζάν κουνάει τὸ κεφάλι του:

— Τὸ βλέπω κι' ἐγώ, καλέ μου φίλε! Ὁ Ναζρὰτ εἶναι ἕνας φοβερός κι' ἐπικίνδυνος κακοῦργος. Εἶναι φανερό πῶς τὸ ἔχει βάλει πείσμα ν' ἀρπάξῃ καὶ νὰ κάνῃ σκλάβο τοῦ τῆς Ταταμπού. Κι' ἄλλοτε στὸ ἔχω πεί: Πρέπει πολὺ νὰ προ-

σέχετε. Ὁ Ναζρὰτ εἶναι ἱκανὸς γιὰ ὅλα!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας σφίγει τὶς γροθιές του:

— Ὅποιος ἄλλος κι' ἂν ἦταν, θὰ τὸν εἶχα σκοτώσει. Μὰ δὲν θέλω νὰ θάψω τὰ χέρια μου στὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σου!...

— Νὰ κάνῃς ὅ,τι πρέπει, μωρμουρίζει ὁ Ταρζάν. Μὴ λογαριάζῃς ἑμένα! Ὁ Ναζρὰτ μπορεῖ νὰ εἶναι ἀδελφός μου μὰ εἶναι κι' ἄσπονδος ἐχθρός μου! Τὸν μισῶ τόσο πολὺ πὺ θάνοιωθα ἀφάνταστη χαρὰ ἂν ἔβλεπα νὰ κομματιάσουν τὸ κουφάρι τοῦ τὰ πεινασμένα θῆρια!... Μὰ ὁ ἴδιος δὲν μπορῶ νὰ τὸν χτυπήσω... Οὔτε καὶ πρέπει νὰ βοηθήσω ὅλον νὰ τὸ κάνῃ... Τὸ αἷμα τοῦ εἶναι καὶ δικό μου αἷμα...

Ὁ Γκαοῦρ τὸν ρωτᾷ:

— Πές' μου, τουλάχιστον, ποῦ μένει, ποῦ θρίσκεται ὁ κακοῦργος ἀδελφός σου; Θὰ πάω ἐγὼ νὰ τὸν φοβερίσω. Θὰ τὸν κάνω νὰ φύγῃ ἀπ' τὴν περιοχὴ μας...

Ὁ Ταρζάν ἀποκρίνεται:

— Ζῇ σὲ μιὰ ὑπόγεια σπηλιά... Κάτω, σὲ βαθειὰ καταπακτὴ... Μὰ ὁ Ναζρὰτ δὲν παίρνει ἀπὸ λόγια. Ἀμα πᾶς νὰ τοῦ μιλήσῃς θὰ σὲ χτυπήσῃ. Καὶ τότε σίγουρα θὰ τὸν σκοτώσῃς. Ἔτσι θὰ νοιώθω τύψι σὲ ὅλη μου τὴ ζωὴ! Ἢ νομίζω πῶς ἐγὼ εἶμαι ὁ φονιάς του. Γι' αὐτὸ δὲν θὰ σοῦ πῶ ποτὲ τὴ σπηλιά του... Φρόντισε νὰ τὸν ἀνακαλύψῃς μονάχος σου. Ὅσο κι' ἂν τὸν μισῶ δὲν μπορῶ νὰ τὸν προδώ-

τρέξη, νά κυνηγήση τὸν κακούργο... Γρήγορα ὁμως συνέρχεται καὶ σκύβει πάνω ἀπ' τὸν Ταρζάν. Πρέπει πρῶτα νά βοηθήσῃ αὐτὸν καὶ νά τοῦ σώσῃ τὴ ζωὴ!... "Υστερα ἔχει καιρὸ νά σκεφθῇ τὴ θά κἀνὴ μὲ τὸ δολοφόνου!...

Ἀμέσως ἀρχίζει νά φωνάζῃ ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ:

— Ταταμπούουου!... Ποκοπίκοοοοο!...

Ἡ φωνὴ τοῦ φτάνει ἔντονη πάνω στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ. Καὶ σὲ λίγο οἱ δυὸ αὐτοὶ σύντροφοι ἔχουν φτάσει κάτω καὶ βρίσκονται κοντά του:

Ἡ πανώρια μελαψὴ Ἑλληνίδα κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ τὸν Ταρζάν. Εὐτυχῶς ποὺ τὸ μαχαίρι τοῦ Ναζράτ δὲν εἶχε προχωρήσει βαθειά πρὸς τὴν καρδιά του. Τὸν εἶχε χτυπήσει κάπως λοξά. Κάπως παρὰ ξένα κι' ἀδικαιολόγητα. Σὰ νὰ μὴν ἤθελε ὁ δολοφόνος νά τοῦ κἀνὴ κακό..

"Ἔτσι ὁλόκληρη τὴν ὑπόλοιπη νύχτα ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού κι' ὁ Ποκοπίκο μένουν ἐκεῖ στὸ πλάϊ τοῦ καλοῦ τους φίλου. Τοῦ πληγωμένου Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας!..

Τὸ πρωῒ ὁ Ταρζάν λέει πῶς νοιώθει καλύτερα.

Ὁ Γκαούρ — παρὰ τὴν ἐξάντλησι ποὺ ἔχει — τὸν φορτώνεται στὴ ράχι καὶ τὸν πηγαίνει στὴ σπηλιά του.

Ἡ Ταταμπού κι' ὁ Ποκοπίκο σκαρφαλώνουν στὰ βράχια καὶ ξαναγυρίζουν στὴν κορφή τοῦ περήφανου βουνοῦ τους.

— Τὸν καὶ μένο τὸν Ταρζάν! λέει μὲ συγκίνησι ἡ ὑπέροχη Ἑλληνίδα. "Ἄν δὲν πρόφτανε ὁ Γκαούρ, θὰ τὸν εἶχε σκοτώσῃ ὁ κακούργος ἀδελφός του!...

Ὁ Ποκοπίκο κουνάει τὸ κεφάλι του:

— Ἐγώ, κυρὰ Λουκούμου, δὲν τὰ χάθω κάτι τέτοια!

— Δηλαδή; Τί θέλεις νά πῇ;

— Θέλω νά πῶ πῶς ὁ Ναζράτ εἶναι σαχλαμάρα ὑπόθεσις!... Ὁ Ταρζανάκος δὲν ἔχει ἀδελφὸ!...

— Τότε ποῖος τὸν χτύπησε στὴν καρδιά; ρωτᾷ ἀπορώντας ἡ ἀπονήρευτη μελαψὴ κόρη.

— Ὁ... ἑαυτός του! Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ Ταρζάν μαχαίρωσε τὸν Ταρζάν γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ τάχα πῶς κι' αὐτὸς κινδυνεύει ἀπὸ τὸν κακούργο ἀδελφὸ του! Τὸ ὁποῖον κολοκῦθια μὲ τὴ ρίγανι καὶ αὐγά τῆς σχάρας. Μὲ ἀντιλήθεσαι;

Ἡ Ταταμπού γελάει:

— Μπράβο! τοῦ λέει. Εἶσαι πολὺ ἔξυνος! Χά, χά, χά!

Καὶ τοῦ δίνει μιὰ χαϊδευτικὴ κατραπακιά στὸ μαρτυρικό του σῆροκο.

Ὁ νάνος παίρνει πέντ' ἔξη στροφές σὰν σθούρα κι' ἔταν τέλος σταματᾷ, μурμουρίζει ἀγέρωχα:

— Τί νὰ σοῦ κάνω! Ἐχε χάρι ποῦ δέν... σφάζω γυναῖκες!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

Ποτέ δὲν ἔχετε διαβάσει καταπληκτικώτερη περιπέτεια
Ζούγκλας ἀπὸ τὴν

ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ΠΕΜΠΤΗ
καὶ εἶναι γραμμένη ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ
Ὁ ὑπέροχος ΓΚΑΟΥΡ, ὁ δοξασμένος ΤΑΡΖΑΝ, ἡ πανώρια
ΤΑΤΑΜΠΟΥ, ὁ τρομερὸς ΠΟΚΟΠΙΚΟ, ἡ μελιστάλακτη
ΧΟΥΧΟΥ δὲ σὰς κάνουν νὰ περάσετε στιγμὲς ἀγωνίας,
φρίκης, ἀλλὰ καὶ γέλιου μέχρι δακρύων!

Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

εἶναι τὸ καλύτερο τεῦχος (τὸ 16ο) τοῦ Γκαούρ—Ταρζάν,
ἀπ' ὅσα ἔχετε διαβάσει μέχρι σήμερα.

ΠΡΟΛΑΒΕΤΕ ΝΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΣΑΣ.

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

Τὸ Κατάστημά μας "ΑΓΚΥΡΑ", Πειραιῶς
ἀριθ. 18, ἀναλαμβάνει τὴν βιβλιοδέτησιν τῶν
ΟΚΤΩ ΠΡΩΤΩΝ ΤΕΥΧΩΝ ΤΟΥ

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ"

σὲ καλαίσθητο τόμο, ΜΟΝΟΝ μὲ ΔΡΧ. 5.
Ἐπίσης στὰ Γραφεῖα μας θὰ πωλῆται ὁ Πρῶτος
τόμος τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ» μὲ δρχ. 20.

**ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ**

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ"

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ"

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐκτοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘΜ. ΤΕΥΧΟΥΣ 15

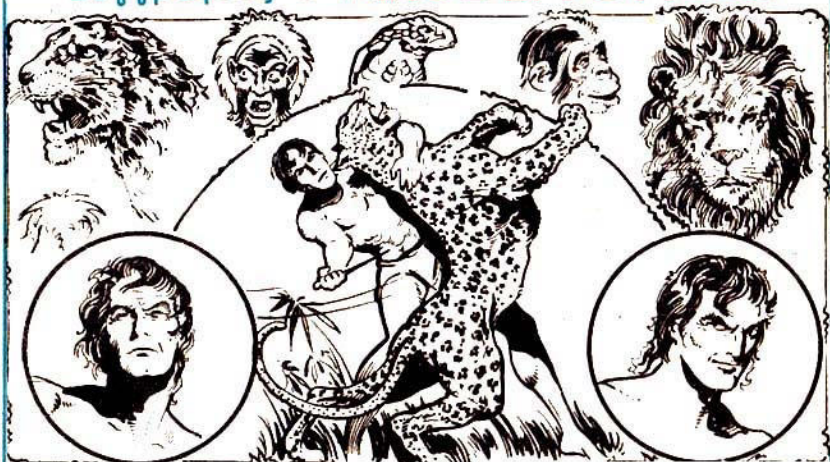
ΤΙΜΗ ΔΡΧ 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ όλόκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς **ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694